

SIIONI TARKADE

POLIITILISELT KORREKTSED

PROTOKOLLID

EESSÕNA.

1895.a. olla toimunud Esimene Ülemaailmne Juudikongress.
Seal olla sõna võtnud Theodor Herzl ja pidanud maha terve loengutsükli,
mille konspektist sündinud maailmas palju tülinat ja pahandusi tekitanud
"Siioni tarkade protokollid".

Protokolle ei tahtnud keegi omaks tunnistada
ja kõikvõimalikke tegelasi,
alates tsaari ohrankast ja lõpetades tont teab kellega,
süüdistati järjepanu "vaenukõlvava võltsingu" tootmises.

Protokolle trükiti kloostrites, mis "vaenuvastaste kaunishingede" kätega
seetõttu ära rüüstati ja maha põletati
ja trükimaterjalid haihtusid nagu poleks neid olnudki,
et taas kusagil välja ilmuda ja ajalool järjekordselt farsina korduda lasta.

Ei olnud eelkäijatest kehvemad ka Eesti Vabariigi organid,
kes käsu korras 1996.a. "Siioni tarkade protokollide" kordustruki 590 eksemplari
hoolega konfiskeerisid ja viidates paljupeksstud huvigrupi vastu vaenu õhutamisele,
ära põletasid.

Kuhu kadus eeldatava tuhandese tiraaži 410 oletatavat ülejäänud eksemplari,
seda võib vaid aimata.

Kaasaegse satanismi isa Anton Szandor LaVey tunnistas oma teoses
"Saatan kõneleb",
et pärast protokollide lugemist olla ta hüüatanud:
"Mis SELLEL siis häda on?"

Nii hüüatasin minagi.
Ja et oma avastamisrõõmu ülejäänud eestlaskonnaga jagada
asusin teosest välja viskama või asendama sõnu,
mis märkisid juute ja muud „rahvarämpsus” ning rõhutasid suurt vahet nende vahel –
pole ju tähtis, kes on osapooled, kui meid huvitab protsess või projekt ise.
Lisaks asendasin arhailisemad terminid tänapäevasema kõnepruugiga,
et asjast oleks võimalik paremini aru saada.

Ja nüüd küsiksin nagu Nõmme Raadios sisseloetud versiooni alguses:
„Aga kui nii kõneleks Sinu partei- või riigijuht?
Kas Sa oleksid vastu?”

Ja ma küsin laveilikult:
„Mis SELLEL siis häda on?”

Margus Lepa

PROTOKOLL Nr. 1.

*Õigus võimus - Vabadusidee - Kuld ja usk - Kapitali despotism - Poliitika ja moraal –
Tugeva õigus - Vabamüürlaste võimu võitmatust - Erakondade tülid - Alkohol - Kõlvatus –
Vabaduse abstraktsioon.*

Visandasin meie põhimõtted laskumata detailidesse. Formuleerin meie õpetuse ja süsteemi vastavalt meie tänasele arusaamisele. Konstateerin, et halbade kalduvustega inimesi on rohkem kui headega ja seepärast võib riigivalitsemises võimu ja järeleandmatusega saavutada kaugelt enam kui teaduslike selgitustega.

Iga inimene taotleb võimu, igaüks tahab olla oma otsuste ja tegude isand. Kui ta vaid suudaks, tahaks igaüks saada isevalitsejaks. See tung võimule on nii tugev, et vaevalt leidub inimest, kes poleks valmis omakasu maksmapanekuks ohverdama üldhuve. Mis siis on pidurdanud inimesteks kutsutavaid röövloomi? Mis on neid senini juhtinud?

Inimühiskonna tekkimisel alistuti toorele, pimedale jõule, hiljem seadustele, mis on samasugune jõud, ainult maskeeritud kujul. Järeldan, et õigus tugineb loodusseaduse järgi jõule ja võimule. Poliitiline vabadus on idee, mitte tõsiasi. Ja seda ideed tuleb osata rakendada siis, kui on vaja kallutada ideede meelitusel oma erakonna poole rahvahulki, siis, kui võimule püüdev erakond tahab maha suruda poliitilisi vastaseid.

See ülesanne on lihtsam, kui vastane on haaratud "vabaduse" valemõistest, nn. liberalismist, ja selle eksiarvamuse pärast ei kaitse oma võimu. Siin ilmneb meie õpetuse tugevus: vabaks saanud ohjad haarab uus käsi ja tõmbab nad pingule. Rahva pime mass ei suuda elada ilma juhita, ilma valitsejata ning liberalismist nõrgestatud vana valitsuse asemele astub uus. Meie ajal asendab liberaalsed riigivalitsejad kulla võim.

Oli aeg, kus polnud veel teostunud usu ja vabaduse mõte. Keegi ei mõistnud seda mõtet mõõdukalt tarvitada. Seni aga, kui rahvas ei saavuta enesele mõistlikku valitsust, püsib riik vaid lühikest aega ning langeb varsti kaosesse mille põhjustavad relvakonfliktideks arenevad sisetülid, mille tagajärjel asub järk-järgult tüüri juurde massivalitsus, kukutades senised valitsejad. Kas riik hävib oma surmavõitluses või langeb ta tänu sisetülidele välisvaenlaste kätte - igal juhul ta on määratud paratamatule hukule; ja siis on ta meie võimuses. Täielikult meie käes oleva raha võim ulatab õlekõrre, millest valitsus tahes tahtmata kinni peab haarama, kui ta ei taha pääsmatult langeda kuristikku.

Neilt, kes liberaalse mõttelaadi tõttu peavad säärast arutlust kõlblusetuks, küsin ma:

"Kui riigil on kaks vaenlast ja kui välisvaenlase suhtes on lubatud kõlblusevastased võitlusvahendid (näiteks oma arvamuste varjamine või äkiline rünnak) ning kui riik siis öösel või suure ülekaaluga vaenlast ründab, kas võib öelda, et kasutada selliseid võitlusvahendeid kõige kurjema vaenlase vastu, kes hävitab ühiskondlikku korda ja majanduslikku heaolu seestpoolt, on lubamatu ja kõlblusevastane?"

Kas võib terve ja sihikindel mõistus, esitades loogilisi põhjendusi ja veenvaid mõttekäike loota tulemuslikult valitseda rahvamasse, juhul kui rahvale on jäänud õigus vastu vaielda?! Kas poolenisti arukas rahvas oleks seepärast siis tegusam? Kui tahetakse piirduda pisivahenditega nagu vanad kombid, traditsioonid, meeleolutsemine ja tundeküllased õpetused, siis pöörduvad rahvamassid ära ega taha säärasest valitsusest kuuldagi. Massi ei huvita mõistusepärane manitsemine, massi tegutsemine oleneb

juhuslikust või kunstlikust enamusest, mis tundmata riigijuhtimise seaduspärasusi laseb end kaasa tõmmata kõige jõledamaile otsustele, et istutada riiki anarhia idu.

Riigivalitsemisel pole ausa seaduslikkusega vähimatki pistmist. Valitseja, kes tahab valitseda ausalt ja toetuda seadustele, ei tea riigikunstist midagi ega või hetkekski kindel olla oma võimu püsimises. Kes tahab valitseda, peab töötama kavaluse ja silmakirjalikkusega. Kõrged eetilised põhimõtted nagu otsekoheus ja ausus on karid valitsemiskunsti teel. Nad kukutavad troonilt kindlamini kui kõige tugevam vaenlane. Olgu need omadused teiste riikide tunnused ja põhimõtted. Meie ei tohi kunagi sääraسته pahupidiste abinõudega töötada. Meie õigus seisneb jõus. *Jõud* on abstraktne sõna ja tõestamatu mõte. Eraldi võttes ei tähenda see sõna muud kui: "Andke mulle, mis ma tahan, et ma sellesamaga tõestaksin, et olen teist tugevam".

Kus algab õigus? Kus ta lõpeb? Riigis, kus võim on halvasti korraldatud, kus seadused ja valitsejad liberalismi vohavate õiguste tõttu on muutunud abstraktsioonideks, võtan ma uue õiguse: õiguse rünnata "tugevama" õigusega, purustada kogu kehtiv kord ja seadusandlus, panna käsi seadusele, korraldada ümber kõik asutused ja saada kõigi nende valitsejaks, kes jätsid meile oma jõu ja õigused, loobudes neist vabatahtlikult liberalismi ajel.

Kõigi praeguste võimude ebakindluse juures on meie võim võitmatu, sest ta jääb nähtamatuks seni kuni ta on niivõrd kindlustatud, et ükski kavalus teda enam ei õõnestada suuda. Ajutisest kurjusest, mida oleme sunnitud praegu tarvitama, kasvab vankumatu valitsus, mis paneb maksma liberalismiga rikutud rahvale heaolumehhanismi korrapärasuse. Eesmärk pühendab abinõud. Seepärast ei juhi me tähelepanu oma plaanides niipalju heale ja moraalsele kui praktilisele ja kasulikule.

Meie ees on plaan, mille strateegiline peatelg ei luba kõrvalekaldeid riskimata hävitada sajandite tööd. Et jõuda sihile, tuleb arvestada massi ebakindlust, tema võimetust mõista ja austada iseenda elutingimusi ja oma heaolu. Tuleb aru saada, et massi võim on pime, mõistmatu, kaalutlematu, paremale ja vasemale kõikuv. Pime ei või juhtida pimedat, talutamata teda kuristikku. Järelikult massi liikmed, "tõusikud", olgugi geniaalse tarkusega, kuid poliitiliselt võhikud, ei saa tegutseda hävitamata tervet rahvast. Ainult maast madalast isevalitsejaks kasvatatud isik võib tunda sõnu, mis koosnevad poliitilistest kirjatähtedest.

Enda, s.o. oma tõusikute, hooleks jäetud rahvas hävib erakondade vahelistes tüldes, võitluses võimu ja kuulsuse pärast ja selles tekkinud segadustes. Kuidas peaks rahvamassidel olema võimalik tegeleda riigiasjadega, kui neid ei tohi segada isiklike huvidega? Kas nad suudavad endid kaitsta välise vaenlase vastu? See pole mõeldav, kuna plaan, mis on killustunud peade arvu järgi massis, kaotab terviklikkuse, järelikult muutub arusaamatuks ja teostamatuks.

Suurejooneline ja selge eesmärk võib koonduda vastavalt riigimehhanismi vajadustele ainult range juhi isikus. Sellest järeldub, et riigile otstarbekas valitsemine võib koonduda ainult ühe vastutava isiku kätte. Tsivilisatsiooni ei saa olla absoluutse despotismita, mille maksmapanek sünnib mitte massi, vaid juhtiva isiku kaudu, olgu ta kes tahes.

Mass on barbar, kes ilmutab oma barbaarsust igal sammul. Niipea kui mass võidab kätte vabaduse, muudab ta selle otsekohe anarhiaks, mis on barbaarsuse ülim aste. Vaadake neid piiritusega rumalaks tehtud loomi, kes lähtudes valesti mõistetud vabaduse mõistest arvavad enesel õiguse olevat piiramatu viinatarvitamisele. Kas peame lubama sama kaugele minna ka omadel?

Rahvad on alkoholiga narriks tehtud, noorsugu on muutunud mõistmatuks uute kunstivoolude ja varajase sugueluga, millele teda kallutab meie agentuur - kooliõpetajad,

toapoisid, koolipreilid rikastes majades, kaubasellid ja - meie naised lõbupaikades. Nende sekka loen ma ka nn. "seltsidaame" - vabatahtlikke orjatare kiimaluses ja toreduses.

Meie salasõna on: võim ja silmakirjalikkus. Ainult võim allutab poliitika, eriti kui võim on varjatud riigimeestele vajaliku diplomaatiaga. Võimu põhimõte on, kavalus ja silmakirjalikkus. Need on valitsemisreeglid, kui just ei taheta oma krooni mõne uue võimu jalge ette asetada.

Jõudmaks eesmärgile on meie ainus vahend võim. Seepärast ei või me kõhelda äraostmise, pettuse ja reetmise ees, kui need aitavad meid sihile. Poliitikas peab mõistma võtta kõhklemata võõrast vara, kui sellega saavutatakse alistumine võimule.

Meie riik, astudes rahuliku vallutamise teed, võtab endale õiguse asendada sõjakoledused vähem silmatorkavate ja otstarbekamate vahenditega, millega pimedal alistumise huvides teostada terrorit. Õiglane, kuid järeleandmatu rangus on riigivõimu suurim tugi.

Mitte ainult kasu, vaid ka kohuse ja võidu pärast on meil vajalik kinni pidada vägivallast ja silmakirjalikkusest. Kalkuleeritud doktriin on sama tugev kui tema kasutuses olevad vahendid. Seepärast mitte pelgalt vahenditega, vaid just oma doktriini rangusega me võidame ja kindlustame kõikide valitsuste heitmise oma ülemvalitsuse alla. Pärast meie järeleandmatuse tundasaamist lõpeb ka allumatus.

Juba vanal ajal olime meie esimesed, kes lasksid massidesse sõnad "vabadus, võrdsus, vendlus", sõnad, mida igast ilmakaarest selle meelituse peale kokku lennanud ajuvabad papagooid on sellest ajast alates loendamatuid kordi korranud, kaotades maailmast heaolu ja isiku tõelise vabaduse, mida sellega kaitsti massi surve eest.

Nagu targad ja haritud inimesed ei ole suutnud orienteeruda mainitud sõnade abstraktsuses ega pole märganud nende tähenduste vasturääkivust ja omavahelisi seoseid, ei ole näinud, et looduses puudub võrdsus ja vabadus, et loodus ise on seadnud ebavõrdsuse mõistusele, iseloomudele, andekusele, samuti alistumise tema seadustele, nagu nad ei ole taibanud, et mass on pime jõud, et teda juhtima valitud tõusikud-poliitikud on sama pimedad kui mass ise, et kutsutu, olgugi genius, ei mõista midagi poliitikast – see kõik on jäetud märkamata. Ja ometi püsis dünastialine valitsus: isa andis pojale üle poliitilise elutundmise, nii et keegi ei teaks selle saladusi ega võiks neid avaldada valitsetavale rahvale. Ent aja jooksul poliitilise tõelise olukorra dünastialine ülekandmine kadus - see oli meie asja kasuks.

Kõigis maailma otstes tõid sõnad "vabadus, võrdsus, vendlus" meie hulka terved leegionid pimedaid agente, kes innukalt kandsid meie lippe. Ometi olid need sõnad ussikesed, mis õhnestasid inimeste jõukust, rikkusid igal pool rahu, solidaarsust, purustasid kõikjal riigi aluseid. Pärast näete, et see kõik sündis meie võiduks: see andis meile võimaluse, muu seas, saada kätte suurimat trumpi - aristokraatide eesõiguste. nende tõelise olemuse hävitamise, mis oli rahvaste ja riikide ainsaks kaitseks meie vastu.

Me asendasime siniverelise aristokraatia oma intelligentse rahaaristokraatiaga. Selle uue aristokraatia tsensusena panime maksma meist oleneva rikkuse ka teaduses, mida juhivad meie omad targad.

Meie võit oli seda kergem, et suheldes meile vajalike inimestega, me vajutasime alati inimeste kõige tundlikumaile keeltele - kõhklusele, ahnusele ja täitmatusele tema materiaalsetes vajadustes. Igaüks neist nõrkustest suudab ka üksi tappa inimese algatusvõimet, andes tema tahte tööostja kasutada.

Vabaduse abstraktsioon andis meile võimaluse veenda massi, et valitsus pole muud kui riigi peremehe, rahva, esindaja ja et teda võib vahetada nagu kulunud kindaid. Rahva asemikkude vahetatavus andis nad meie käsutusse ja allutas nad meile.

PROTOKOLL Nr. 2.

*Majanduslikud sõjad - Ülivõimu alus - Hävitavate õpetuste tulemused –
Ajakirjandus – Kulla hind.*

Meil on tarvis, et sõjad võimaluse korral ei annaks maa-alalisi võituseid. Sest siis kanduks sõda majanduslikule tasemele, kus rahvad näevad meie abis meie ülemvõimu ja olukord annaks mõlemad sõdivad pooled meie rahvusvahelise agentuuri käsutusse, keda siis ei takista mingid piirid. Siis hävitavad meie rahvusvahelised õigused rahvuslikud õigused ja valitsevad kõiki samal kombel kui riikide kodanikuõigus valitseb oma alamate omavahelisi suhteid.

Administraatorid, kelle me valime rahva hulgast nende meile vajalike omaduste järgi, ei ole valitsemiseks ette valmistatud isikud, vaid etturid meie õpetlaste ja geniaalsete nõunike käes, kes on varajasest lapsepõlvest kasvatatud eriteadlasteks kõigis maailma valitsemise asjus.

Nagu teile teada, ammutasid spetsialistid valitsemiseks vajalikud teadmised poliitilistest plaanidest, ajaloo kogemustest, iga jooksva hetke vaatlusest. Inimesed ei lase end juhtida objektiivsest ajaloolisest kogemusest, vaid pigem teoreetilisest rutiinist mingi kriitilise suhtumiseta tema tulemustesse. Seepärast polegi meil vaja neid arvestada - las lõbutsevad või ootavad uusi lõbustusi või mälestavad elamusi. Las nad näha teaduse tähtsust selles, mida meie neid käskisime tunnustada teaduse nõuetena ehk igasuguste teooriatena.

Selleks äratame me oma ajakirjanduse kaudu pidevalt nende pimedat usaldust teooriate vastu. Intelligendid hakkavad uhkeldama teadmistega ja ilma loogilise kontrollita panevad maksma teadusest ammutatud andmed, mille on kombineerinud meie agendid teaduse juhtimiseks meile vajalikus suunas. Ärge mõelge, et meie väited on tühjad sõnad vaid pöörake tähelepanu meie toetatud darvinismi, marksismi, nietzschanismi edule. Nende voolude mädandav mõju inimhõimustele peaks ju märgatav olema.

Meil on vaja arvestada ajakohaseid mõtteid, iseloomu, rahvaste suundumusi, et mitte komistada oma poliitikas ja administratiivasjade juhtimises. Meie süsteem, mille detaile võib varieerida vastavalt iga rahva temperamendile ei või pühitseda võitu, kui tema tegelik rakendus ei toetu minevikusaavutuste seosel olevikuga.

Praegustel rahvastel on käes määratu võim, mis suunab masside meelsust - see on ajakirjandus. Ajakirjanduse osa on näidata näiliselt paratamatuid nõudeid, kanda rahva häälena edasi kaebusi, luua ja väljendada rahulolematust. Ajakirjanduses kehastub vabaduse loomingu triumf.

Kuid rahvusriigid ei ole osanud kasutada seda võimu. Ja nii sattus ta meie kätte. Tema kaudu saavutasime mõju, jäädes ise varju. Tema abil kogusime enda kätte kulla, hoolimata sellest, et teda tuli võtta vere ja pisarate voolust...

Kuid meie lunastusime, ohverdades paljusid oma rahva hulgast. Iga meie ohver maksab Jumala ees tuhandeid teisi.

PROTOKOLL Nr. 3.

*Sümboolne madu – Konstitutsioonilise tasakaalu püsimatus - Terror paleedes –
Võim ja auahnus - Võimu kuritarvitused - "Rahva õigused" - Vabamüürlaste armee –
Nälg ja kapitaliõigus - Vabamüürlaste tulevaste rahvakoolide õppekava põhiaine –
Üldine majanduskriis - Vabamüürlus ja Prantsuse revolutsioon – Keiser kui despoot –
Vabamüürlaste salaagentide osa - Vabadus.*

Täna võin teile teatada, et eesmärk on veel vaid mõne sammu kaugusel. Veel tühine vahemaa ja meie käidud tee on valmis lõpetama sümboolse mao ringjoont, millena kujutame oma rahvast. Kui ring on koos, on kõik Euroopa riigid otsekuu pihtide vahel. Praegused konstitutsioonilised kaalud heidetakse peatselt nurka, sest me seadsime nad ebatäpseks, et nad ei lakkaks kõikumast, kuni on läbi hõõrutud toerõngas. Inimesed eeldasid, et see on küllalt kõva ja ootasid, et vaekausid jääksid tasakaalu, kuid tugi - see on valitsejad - peidetakse rahva eest oma narri mängivate esindajate varju, kes lasevad end juhtida oma kontrollimatul ja vastutamatul võimul, mille eest nad võlgnevad tänu paleedesse juhitud terrorile.

Olles sel kombel eraldatud, ei saa valitsejad rahvaga kokku rääkida ega endid kindlustada omaenese võimurite vastu. Meie poolt eraldatud nägija tsaari võim ja pimedada rahva võim on kaotanud igasuguse tähenduse, sest ühekaupa võetuna on nad võimetud nagu pime ilma kepita. Et meelitada võimumehi võimu kuritarvitama, me vastandasime kõik võimud üksteisele ja arendasime nende kalduvusi iseseisvusele. Me ergutasime igat liiki ettevõtlust, relvastasime kõik erakonnad ja muutsime võimu söödaks auahnusele. Me tegime riikidest segaduste etendamise areenid, veel veidi ja rahutused ja pankrotid ilmuvad juba kõikjal.

Pidurdamatud lobisejad on muutnud parlamendid ja administratiivkoosolekud kõnemeeste võistlusteks. Julged ajakirjanikud ja hoolimatud pamfletistid ründavad iga päev riigi juhtkonda. Võimu kuritarvitused valmistavad ette kõigi riigiasutuste lõplikku hukku ja hullunud massi hoopide all lendabki kõik uperkuuti. Vaesuse abil on rahvad aheldatud raske töö külge kindlamalt kui orjaajal. Orjusest võisid nad endid nii või teisiti vabastada, kuid viletsusest nad end lahti ei kisu.

Meie kavandasime riikide põhiseadustesse sellised õigused, mis osutuvad massile näilisteks ja mitte tõelisteks õigusteks. Kõik need nn. "rahva õigused" võivad olemas olla ainult ideedes, mida on tegelikult võimatu teostada. Mis kasu on töölisel, keda raske töö looka painutab ja keda tema saatuse rõhub, soetatud sõnaõigusest, ajakirjanikest lobamokkadele antud sõnaõigusest, mis väljendub õiguses kirjutada igasugu pahna, kui töötegijail pole põhiseaduslikest õigustest midagi peale nende armetute raasukeste, mida meie nendele viskame hääleandmise eest meie eeskirjade, meie esindajate või agentide kasuks? Vabariiklikud õigused on vaesele inimesele kibe pilge, sest igapäevase vaeva möödapääsmatus ei võimalda talle nende õiguste kasutamist, küll aga võtab neilt kindluse homse päeva suhtes, seades nad sõltuvusse peremeestest ja seltsimeeste streikidest.

Meie juhatusel kaotas rahvas aristokraatia, mis oli tema loomulikuks kaitsjaks ja toitjaks iseene huvides ja oli lahutamatu seotud rahva jõukusega. Nüüd aga, aristokraatia kaotuse järel, on mass sattunud rikastunud elumeeste rusika alla, kes raske ikkena talle lihtsalt pähe istusid.

Me esineme tööliste päästjana, kui soovime talle astuda meie sõjaväe - sotsialistide, anarhistide, kommunistide ridadesse, keda meie alati toetame, ütleme, üldinimliku solidaarsusreegli kohaselt, meie sotsiaalse vabamüürlusega. Meie võim seisneb tööliste alatoitluses ja nõrkuses, millega ta alistub meie tahtele, kuna ta ei leia ei jõudu ega energiat

vastupanuks. Nälg tagab kapitali õiguse tööliste üle kindlamini kui seaduslik keisrivõim suutis seda anda aristokraatiale. Häda ja selle tekitatud kadeda vihaga paneme liikvele massid ja kõrvaldame nende kätega kõik, kes meid meie teel takistavad. Kui tuleb aeg kroonida meie maailmavalitsejat, siis needsamad käed kõrvaldavadki kõik, mis võiks ehk seda veel takistada.

Inimesed on unustanud mõtlemise meie nõustamiseta. Seepärast nad ei näegi tungivat vajadust selles, millest meie vankumatult kinni peame, kuni jõuab meie valitsusaeg - nimelt et rahvakoolides on tarvis õpetada ainsat tõelist teadust, teadust inimeste elu alustest, sotsiaalsest olukorrast, mis nõuab tööjaotust, järelikult ka inimeste liigitamist klassidesse ja seisustesse.

Kõigil on tarvis teada, et võrdsust ei või olla tegevuse mitmekesisuse tõttu, et ei või samal määral seaduse ees vastutavad olla see, kes oma teoga häbistab tervet seisust, ja see, kes riivab vaid oma au.

Korrapärane ühiskonnakorrateadus, mille saladused on inimeste eest varjatud, näitaks kõigile, et isiku positsioon ja töö peavad jääma teatud ringi, et mitte saada isikule tänu vastava kasvatus ja ettevalmistuse puudumisele piinaallikaks. Seda õppinud, alistuvad rahvad vabal tahtel võimudele ja nende määratud korrale riigis.

Tänu teaduse praegusele olukorrale ja talle antud suunale vihkab pimesi trükisõna uskuv rahvas talle sisendatud valearusaamas ja teadmatuses kõiki seisusi, keda loeb endast kõrgemaks, kuna ta ei tunne seisuste tähendusi. See vaen süveneb ka börsitegevust ja majandusarengut takistava majanduskriisi tõttu

Luues täielikult meie käes oleva kulla abil konspiratiivsel teel üldise majanduskriisi, me heidame tänavale suured tööliste hulgid kõigis Euroopa riikides korruga. Need hulgid tormavad rõõmuga valama nende verd, keda nad lapsikus teadmatuses lapsepõlvest saadik kadestanud on ja keda sel puhul võib õigusega röövida. Meie omi nad ei puutu, sest meie on teame rünnaku hetke ja meil on ka vahendid omade kaitseks. Meie edu toob inimesed mõistusele. Meie despotism veenab nad alistuma, sest me oskame mõistliku rangusega lepitada kõik rahutused ja kihutada ühiskonnast välja liberalismi.

Kui rahvas nägi, et vabaduse nimel tullakse talle vastu ja antakse järele, kujutles ta end peremehena ja tormas haarama võimu, kuid, nagu iga pime, pörkas hulga takistuste vastu, tormas seejärel otsima juhti ning tulemata mõttele pöörduda endiste juhtide poole, pani oma volitused meie jalge ette.

Mõelge Prantsuse revolutsioonile, millele me andsime nimetuse „suur“: tema ettevalmistamise saladused on meile hästi tuntud, sest ta on tervenisti meie kätetöö. Sellest ajast alates me talutame rahvaid ühest pettumusest teise, et nad loobuksid ka meie juhtimisest tolle despootliku keisri kasuks, keda me maailmale ette valmistame.

Praegu oleme meie, kui rahvusvaheline jõud, tabamatu, sest kui ühed riigid meid ründavad, siis teised toetavad. Meie sõltumatust toetab inimeste roomav alandlikkus võimu ees, nende julmus nõrkuse suhtes, nende hoolimatus eksimuste vastu, nende heatahtlik suhtumine kuritegudesse, kõik see, mille juures nad soovimata kanda vabaduse vastuolusid võivad märtritena kannatada julge despotismi vägivalda. Kaasaegsetele diktaatoritelepeaministritele andestavad nad sääraseid kuritarvitusi, mille eest nad oleksid pea maha võtnud kahekümnel kuningal.

Millega seletada rahvamasside järjekindlustust suhtumises näiliselt ühetaolistesse sündmustesse? Seletatav on see nähtus sellega, et oma agentide kaudu need diktaatorid

sosistavad rahvale, et nad tegevat oma kuritarvitustega riigile kahju kõrgema eesmärgi nimel - rahvaste hüvede saavutamiseks, nende rahvusvahelise vendluse, solidaarsuse ja võrdsuse nimel. Muidugi ei öelda neile, et see peab teostuma ainult meie võimu all.

Ja vaata - rahvas mõistab õigeid hukka ja ülekohtuseid õigeaks, veendudes ikka enam ja enam, et ta võib teha, mida iganes soovib. Säärases olukorras rahvas hävitab igasuguse püsivuse ja loob korratusi igal sammul. Sõna "vabadus" asetab inimühiskonnad võitlusse kõigi jõudude vastu, isegi jumaliku ja loomuliku jõu vastu. Vaat seepärast me peamegi selle sõna, kui loomaliku jõu printsiibi mõiste, mis muudab massid verejanulisteks kiskjateks, kaotama inimlikust sõnaraamatust. Tõsi küll, need kiskjad uinuvad iga kord, kui nad on verest täitunud, ja siis on neid kerge ahelasse panna. Aga kui nad verd ei saa, nad ei maga vaid võitlevad!

PROTOKOLL Nr. 4.

*Vabariigi astmed - Näiline vabamüürlus - Vabadus ja usk –
Rahvusvaheline kaubandus-tööstuslik võitlus – Liberaalne turumajandus.*

Iga vabariik teeb läbi mitu arenemisastet. Esimene neist avaldub alguspäevil pimedada hullumeelsusena, mis mässab paremale ja vasemale. Teine seisab demagoogias, millest sünnib anarhia ja mis viib omakorda despotismile, kuid mitte enam seaduslikule ja avalikule, seega vastutavale, vaid nähtamatule ja tundmatule ja ometi mitte vähem tuntavale despotismile, mille taga peitub mingi salaorganisatsioon, mis tegutseb seda hoolimatumalt, mida varjatumalt ta töötab oma agentide selja taga. Agentide pidev vahetamine aina suurendab salavõimu, vabastades ta ka kohustusest kulutada oma ressursse tasuks enne tähtaega lahkunutele.

Kes ja mis võib kukutada nähtamatut võimu!? Ja meie võim on nimelt nähtamatu. Näiline vabamüürlus on tema ja tema sihtide varjamiseks, et selle võimu plaanid ja isegi tema asupaik jääb rahva eest alati varjatuks. Ja vabadus, kui ta toetuks usule Jumalasse, inimkonna vendlusele ilma võrdsuseta, mis ei sobi loodusseadustega, võiks ju olla kahjutu ja isegi kasulik riiklusele. Sellise usuga rahvast juhiks koguduste eestseisused, ta elaks vaikselt ja rahulikult oma hingekarjaste hoole all, alistudes Jumala korraldustele maa peal... Vaat seepärast meil ongi tarvis õõnestada usku, kiskuda inimeste peast täielikult välja isegi Jumala ja Vaimu printsiip ja asendada kõik aritmeetiliste arvutustega ja materiaalsete vajadustega. Et inimesed ei jõuaks märgata ja mõelda, tuleb neid suunata tootma ja kauplemale. Nii haarab kõiki rahvaid omakasu, mille eest võideldes ei märka nad oma ühist vaenlast.

Kuid selleks, et vabadus inimühiskonna mädandaks ja raisku ajaks, on vaja seada tootmine liberaalse turumajanduse alustele. Selle tulemus on, et tootmisega hangitud varad ei püsi nende omanike käes, vaid kanduvad üle liberaalsele turumajandusele, s.o. meie kassadesse. Pingeline konkurents ja kõikumised majanduselus loovad ja ongi juba loonud pettunud, külma ja südametü ühiskonna. Sellises ühiskonnas küpseb täielik vastikus poliitika ja usu vastu. Nende pealiin pole muu kui arvutamine, s.o. kuld, mida nad otse jumaldavad maiste naudingute tõttu, mida ta neile võimaldab.

Siis liituvad meiega meie võistlejate - haritud inimeste vastu - rahva alamad kihid. Mitte selleks, et teenida headust, isegi mitte saagi pärast, vaid puhta viha pärast eelisõiguste omajate vastu.

PROTOKOLL Nr. 5.

*Tugevdatud keskvalitsus - Vabamüürluse võimuhaaramise teed –
Riikidevaheliste kokkulepete võimatuse põhjused – „Äravalitid” –
Tööstuse ja kaubanduse monopolid - Kriitika tähtsus – era-algatuse tähtsus - Ülivalitsus.*

Millise administratiivse valitsusvormi võiks anda ühiskonnale, kus müüdavus ja ostetavus on tunginud kõikjale, kus rikkusi omandatakse ainult poolkelmide tehingute osava sooritamisega, kus valitseb kõlbeline lodevus, kus moraal püsib mitte vabalt omaks võetud põhimõtetel vaid karistustel ja karmidel seadustel ja kus isamaalised ja usulised tunded on maha materdatud kosmopoliitiliste argumentidega? Millise valitsusvormi võiks anda neile ühiskondadele, kui mitte despoodilist, mida ma kohe kirjeldama hakkam?

Haaramaks enda kätte kõik ühiskondlikud jõud, me loome tugeva keskvalitsuse. Me korraldame mehhaaniliselt oma alamate poliitilised toimingud ümber uute seadustega. Need seadused kaotavad üksteise järele kõik soodustused ja vabadused, mida inimesed endile lubasid. Ja meie riik saavutab nii suurepärase türannia, et suudab suvalisel ajal suvalises paigas panna vaikima ja suruda maha kõik mässumeelsed ja vastutöötavad inimesi. Meile öeldakse, et selline despotism ei sobi kaasaegse kultuuriga. Väidan vastupidist!

Nendel aegadel, mil rahvad vaatasid valitsejatele kui Jumala tahte puhtaile ilmutusele, alistusid nad nurinata keisrite isevalitsusele. Aga alates sellest päevast, kui me sisendasime neile mõtte nende õigustest, hakkasid nad valitsejaid kohtlema harilike surelikena ja rahva silmis langes keisritelt Jumalaks võitu seisund. Ja kui meie võtsime rahvalt usu Jumalasse, siis visati valitsev võim kui kõikide ühisomand tänavale, kust meie ta üles korjasime.

Peale selle valdame me peensusteni kunsti valitseda massi ja üksikisikuid lihvitud teooria ja osavasti seatud sõnadega, ühiselu seaduste ja kõikisugu teiste võtetega, millest inimestel pole aimugi ja mis on meie administratiivse mõistuse pärusmaa. Meiega võiksid end võrrelda ainult jesuiidid kuid me oskasime neid kui avalikku organisatsiooni arutu massi silmis diskrediteerida, jäädes ise salaorganisatsioonina varju. Lõpuks, kas maailmale pole üksipuha, kes saab tema valitsejaks - katoliikluse pea või mõni despoot? Kuid meile, äravalitid rahvale, pole see kaugeltki ükskõik.

Inimeste ülemaailmne koalitsioon oleks ajuti võinud meist jagu saada. Kuid sellest küljest me oleme kindlustatud sügavate lahkkelide juurtega, mida enam ei suudeta välja kiskuda. Meie ju asetaskime vastamisi inimeste isiklikud ja rahvuslikud arved, usulised ja rassilised vastuolud, mis on 20 sajandi kestel meie poolt nende hinges üles kasvatatud. Tänu sellele ei toeta ükski riik teise väljasirutatud kätt, mõeldes, et meievastane leping talle endale kahjulik on. Meie oleme liiga tugevad, meiega tuleb arvestada! Riigid ei saa teha isegi väikest eralepingut, kui meie sellest salaja osa ei võta.

Per me reges regnant! - minu läbi valitsevad kuningad! Aga prohvetid kuulutasid meile, et Jumal ise on meid valinud kõike maailma valitsema. Jumal andis meile geniaalsuse, et tuleksime selle ülesandega toime. Oleks geenius vastasleeris - ta võitleks meiega. Kuid uustulnuk ei ole vana tegija vääriline: võitlus oleks koletu nagu maailm veel näinud pole. Kuid nende geenius jääks hiljaks. Kõik riikide masinarattad käivad meie kätes

oleva mootori jõul. See mootor on kuld. Meie tarkade välja mõeldud majandusteadus näitab juba ammu kapitali keiserlikku üleolekut.

Et tema tegevust ei piirataks, peab kapital saavutama tööstuses ja kaubanduses monopoolse seisundi. Nähtamatu käe mõjul teostub see juba kõigis maailmajagudes. See vabadus annab tööstureile poliitilise võimu, kuid piirab rahvusi. Nüüd on tähtsam kui neid sõtta viia vähendada rahvaste relvastust. Meie huvides on puhkenud kirgede kasutamine tähtsam kui nende kustutamine. Tähtsam kui neid vältida, on haarata võõraid mõtteid ja neid tõlgitseda meile kasulikul viisil. Meie valitsuse peamine ülesanne on nõrgendada arvustusega ühiskondlikku teadvust, vabastada ta väljakutsuvast mõtlemisest, suunata mõistuse jõud tühjale ilukõnelisele targutamisele. Igal ajal on rahvad ja üksikisikud leppinud tegude asemel sõnadega, rahuldudes näilise ja harva märgates, kas lubadustele ka nende täitmine järgnes. Sel eeskujul me paneme tööle näilised asutused, kes kõneosavusega hakkavad tõestama oma edumeelseid heategusid. Meie toome kõikidesse erakondadesse ja kõikides liikumistesse vabameelsuse ja varustame sellega eelkõige kõnemehed, kes hakkavad inimesi oma ilukõnedega tüütama ja äratavad lõpuks enda vastu vastikustunde.

Et kontrollida avalikku arvamust, tuleb see viia absurdini avaldades nii palju vasturääkivaid otsuseid, et inimesed nende labürindis ära eksivad ja mõistavad, et kõige parem on poliitikas üldse mitte arvamust omada, sest seda pole ühiskonnale antud ja asja tunneb vaid ühiskonna juht. See on esimene saladus.

Teine saladus, mida edukaks juhtimise on vaja, seisneb selles, et tuleb suurendada rahva puudusi, harjumusi, kirgi, ühiselu reegleid sel määral, et keegi enam selles segaduses ei orienteeruks ja inimesed enam üksteist ei mõistaks. Ühtlasi tuleb kõikides erakondades külvata lahkkelisid, lahutada kõik kollektiivsed jõud, mis veel ei taha alistuda üksteisest, võtta era-algatuselt julgus, mis võiks meie asja kuidagi segada.

Ei ole midagi hädaohtlikumat era-algatusest: kui ta on geniaalne, võib ta enam korda saata kui miljonid inimesed, kelle keskele meie külvasime riidu. Meil on vaja anda inimeste kasvatus selle suund, et juba enne algatusvõimet nõudvate ettevõtmiste alustamist neil käed lootusetult longu langeksid.

Pingutus, mis tekib tegevusvabadusest, nõrgeneb kohtudes võõra vabadusega. Nii sünnivad rasked moraalsed konfliktid, pettumused, äpardumised. Kõige sellega me väsitame inimesed nii ära, et sunnime neid jätma meile rahvusvahelise võimu, mis suudab endasse imeda terve maailma riiklikud jõud ja moodustada ülivalitsuse. Me asendame tänased valitsejad hirmutisega, mille nimetame ülivalitsuslikuks administratsiooniks. Selle kolossaalse organisatsiooni käed on sirutatud igale poole otsekui tangid, nii et rahvad ei või jääda võitmatuiks.

PROTOKOLL Nr. 6.

*Inimeste varanduste sõltuvus monopolidest –
Maade võõrandamine aristokraatialt - Maade koormamine võlgadega –
Esmatarbekaupade kallinemine - Anarhism ja alkoholism –
Ökonoomiliste teooriate propaganda salajane tagamõte.*

Siis me alustame hiigelmonopolide loomist, rikkuste kolossaalsete reservuaaride sisseseadmist, millest olenevad isegi kõige suuremad inimeste varandused sel määral, et poliitilisele katastroofile järgneval päeval nad upuvad neisse ühes riikliku krediidiga. Härrad ökonomistid, kaaluge ometi selle kombinatsiooni tähendust! Iga abinõuga on vaja edendada meie ülivalitsuse tähtsust, tehes temast kõigi vabatahtlikult alistujate kaitsja ja kindlustaja.

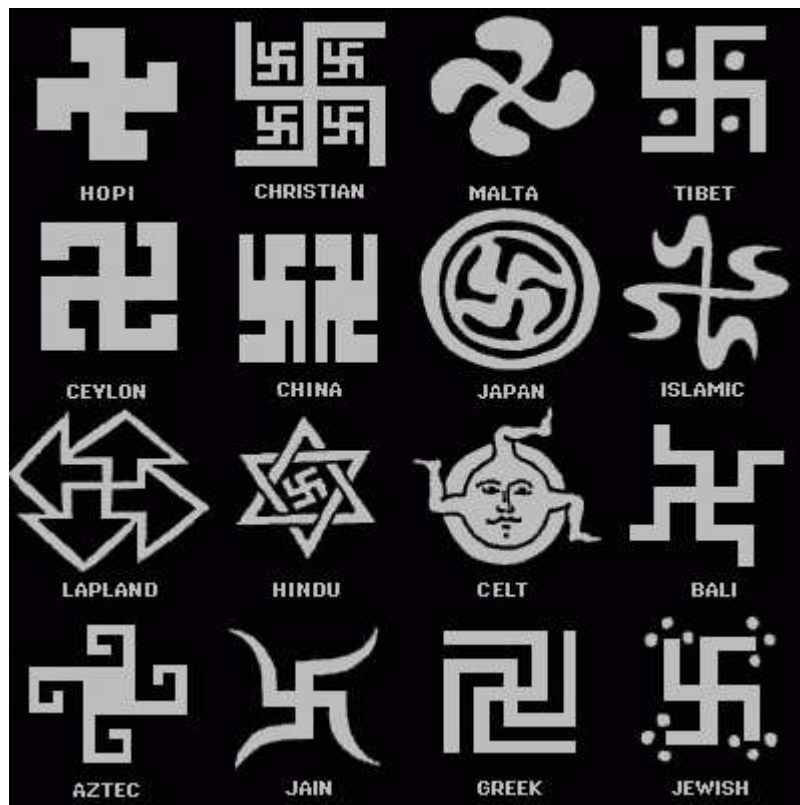
Inimeste aristokraatia on poliitilise jõuna surnud. Temaga pole enam vaja arvestada. Kuid maaomanikuna on ta meile kahjulik, sest ta võib olla iseseisev oma maavarade tõttu.

Inimene tuleb igal hinna eest maa küljest eraldada. Parim vahend selleks on maamaksu tõstmine ja maa koormamine võlgadega. Nii hoitakse maapidamine raskendatud olukorras. Aristokraadid, kes pärijatena ei oska leppida vähesega, kaovad ruttu. Samal ajal tuleb energiliselt toetada kaubandust ja tööstust, aga peamiselt liberaalset turumajandust, mille ülesandeks on olla vastukaaluks tööstusele. Tööstus ilma liberaalse turumajanduseta suurendab erakapitali ja arendab põllumajandust, vabastab maa võlgadest, mis on tehtud maapankade laenudega. On vaja, et tööstus imeks tööjõu ja kapitali maalt välja ja liberaalse turumajanduse kaudu annaks meile kogu maailma raha ning heidaks sel teel kõik inimesed proletaarlaste ridadesse.

Siis alles inimesed kummardavad meie ees, et ainult saada õigust olla.

Inimeste tööstuse hukutamiseks võtame appi meie poolt neile sisse süstitud suure ja kõikeõgiva luksusejanu. Me tõstame töötasu, aga see ei too töölisele mingit kasu, sest ühtlasi me tõstame esmatarbekaupade hindu tuues ettekäändeks põllumajanduse ja karjakasvatuse madalseisu. Lisaks me õõnestame kunstlikult ja sügavalt tootmise aluseid, harjutades töölisi jooma ja laamendama ja soodustades kõigi haritud kihtide maalt lahkumist.

Et olukorra tõeline tagamõte ei paistaks inimestele enneaegu silma, me varjame teda näilise püüdega aidata tööliklassi ja läbi viia suuri ja põhimõttelisi majanduslikke uuendusi, mida propageeritakse agaralt meie ökonoomilistes teooriates.

PROTOKOLL Nr. 7.

*Relvastamise suurendamise siht - Ärevused, tülid ja vaen terves maailmas –
Inimeste vastuseisu taltsutamine sõdadega - Salapoliitika edu –
Avalik arvamus.*

Mainitud kavade vajalik lisa on relvastuse ja politsei koosseisu suurendamine. Tuleb saavutada, et kõigis riikides oleksid meie kõrval ainult proletaarlaste massid, mõned meile andunud miljonärid, politseinikud ja sõdurid. Peame tekitama käärimisi, tüli ja vaenu kogu Euroopas ja tema suhete kaudu ka teistel mandritel. Sellest on kahesugust tulu.

Esiteks me hoiame sellega kõik riigid sõltuvuses, sest on teada, et meist on neid niihästi segaduste kui korra loomine. Kõik riigid on harjunud nägema meis vajalikkude jõudu.

Teiseks me ajame intriigidega sassi kõik need, mis viivad meilt kõigi riikide kabinetidesse meie poliitika, kaubalepingute ja laenukohustustega. Selleks peab meil olema palju kavalust ja sissetungimise osavust läbirääkimiste puhul. "Ametlikus keeles" avaldame vastupidist taktikat ning näitame end ausate ja leplikena. Nii peavad rahvad ja valitsused, keda oleme õpetanud vaatama ainult pealispinda meid varsti inimesoo heategijaiks ja päästjateks. Me peame suutma igale vastuhakule vastata naaberriikide sõjalise rünnakuga tolele maale, kes julgeb meile vastu hakata. Kui aga ka naabrid kavatsevad kollektiivselt meile vastu seista, siis peame reageerima totaalsete sõjaga.

Poliitika peamine edu seisab tema salalikkuses: diplomaadi sõna ei tohi olla kooskõlas tema tegudega.

Meie suurejooneliselt kavandatud ja juba soovitud eesmärgile läheneva plaani teostamiseks tuleb riikide valitsusi mõjutada „avaliku arvamusena“, mis on salaja ette

valmistatud niinimetatud "neljanda võimu" - ajakirjanduse - kaudu, mis on täielikult meie kätte koondunud, peale väheste erandite, mida ei tarvitse arvestada.

Ühe sõnaga meie Euroopa valitsuste taltsutamise süsteemi kokku võttes - ühele näitame oma jõudu atentaadiga, see on terroriga ja kui kõik ülejäänud tõstavad meie vastu mässu, vastame neile Ameerika või Hiina või Jaapani kahuritega.

PROTOKOLL Nr. 8

*Juriidilise õiguse kahemõtteline tarvitamine - Vabamüürliku valitsuse kaastöölised –
Erikoolid ja üldhariduslik kasvatus - Õkonomistid ja miljonärid –
Kellele anda vastutavad kohad valitsuses?*

Me peame end varustama kõigi relvadega, mida vastased võiksid meie vastu tarvitada. Me peame õiguslikus sõnastikus välja otsima kõige peenemais väljenduses ja konksukestes kaitsevõimalused juhtumeiks, kui meil tuleb teha otsuseid, mis võivad paista ülearu julgete ja ebaõigetena, sest tähtis on väljendada neid otsuseid nii, et nad näeksid välja nagu juriidilisse vormi valatud kõrgeima kõlbluse reeglid.

Meie valitsus peab enda ümber koondama kõik tsivilisatsiooni jõud, keda meil vaja võib minna. Me kogume enda ümber ajakirjanikke, juriste, administraatoreid, diplomaate ja lõpuks ka isikuid, kes on meie erikoolides saanud üldharidusliku kasvatus. Nad tunnevad kõiki ühiselu saladusi ja kõike seda, mida koostatakse poliitiliste tähtede ja sõnadega.

Neid tutvustatakse täielikult inimloomuse varjatud küljega, kõigi tema tundlike keeltega, millel neil tuleb mängida. Need keeled on inimõistuse ehitus, inimeste püüded ja puudused, pahed ja vourused, klasside ja seisuste eriomadused.

Loomulikult ei vali me oma geniaalseid kaastöölisi nende inimeste hulgast, kes on harjunud tegema oma administratiivset töid, küsimata, milleks ja kelle jaoks. Inimadministraatorid kirjutavad ju pabereid alla neid lugemata ja teevad tööd ainult au ning võimuahnuse pärast.

Me ümbritseme oma valitsuse terve ökonomistide armeega. Majandusteadused on meie õpetuse peaaaine. Meid ümbritseb terve plejaad pankureid, tööstureid, kapitaliste, ja mis kõige tähtsam, miljonäre, sest kõik oluline lahendatakse lõpuks arvudega.

Alguses, seni kuni pole ohutu usaldada vastutavaid kohti riikides meie vendadele, anname nad säärase minevikuga isikuile, keda sõnakuulmatuse korral ootab kohus või maapagu, nii et nad on sunnitud kaitsma meie huvisid viimse hingetõmbeni.

PROTOKOLL Nr. 9.

*Vabamüürlaste põhimõtete rakendamine rahvaste ümberkasvatuses –
"Vabadus, võrdsus, vendlus" - Vabamüürlaste diktatuur - Terror - Kes teenib vabamüürlasi? -
Võimu side rahvaga - Hariduse ja kasvatuse ülevõtmine - Väärteooriad - Seaduse tõlgitsemine -
Maa-alused raudteed*

Rakendades meie põhimõtteid, pöörakem tähelepanu selle rahva iseloomule, kelle maal me elame ja tegutseme. Enne rahva ümberkasvatamist meie plaani järgi, ei anna tulemusi igasugused üleüldised lahenduskäigud. Kuid rakendades neid lahendusi tasa ja targu, te näete, et ei möödu kümnet aastatki, kui kõige kangekaelsem iseloom murdub, ja me võime lisandada jälle uue rahva meile juba alistunute ritta.

Liberalismi, õieti küll meie vabamüürlaste, lööklause "vabadus, võrdsus, vendlus" me asendame võimulesaamise järel ideeliste sõnadega: "vabaduse õigus, võrdsuse kohustus, vendluse ideaal". Nii me ütleme ja haaramme sellega härjal sarvist. Me oleme *de facto* juba kõik valitsused peale eneste oma kustutanud, kuigi *de jure* on neid valitsusi veel palju. Kui nüüd veel mõned riigid tõstavad protesti meie vastu, siis sünnib see vormi pärast ja meie korraldusel, kuna nende vaenulikkus on meile vajalik oma väiksemate vendade valitsemiseks.

Tegelikult pole meil mingeid takistusi. Meie ülivalitsus asub seaduseülestes oludes, mida kõvema sõnaga nimetatakse diktatuuriks. Võin puhtast südamest öelda: käesoleval ajal oleme seaduseandjad meie, meie otsustame õiguse ja ülekohtu üle, meie mõistame surma ja anname armu, meie istume vägede ülemjuhatajana juhi hobuse seljas. Me valitseme võimsa tahtega, sest meie peos on kunagiste tugevate erakondade killud, mis nüüd on meile allutatud. Meie käes on pidurdamatud auahnused, põlevad aplused, hoolimatud kättemaksud, mürgised kadedused. Meilt lähtub kõikehõlmav terror.

Meie teenistuses on kõikvõimalike seisukohtade ja igasuguste arvamustega inimesed, kõigi doktriinide esindajad: monarhistid, sotsialistlikud demagoogid, kommunaarid ja igat liiki utopistid. Me rakendasime nad kõik tööle: igaüks neist õõnestab võimu viimseid jäänuseid, püüab kukutada kindlaskujunenud korda. Kõik riigid ohkavad selle vaevakoorma all. Nad kutsuvad üles rahule, on valmis rahule kõik ohvriks tooma. Aga meie ei anna neile rahu, enne kui nad avalikult ja alandlikult ei tunnusta meie rahvusvahelist ülivalitsust.

Rahvas nõuab ulgudes sotsiaalse küsimuse lahendamist rahvusvaheliste kokkulepete teel. Erakondadeks killunemine andis nad kõik meie käsutusse. Võistluseks on tarvis raha, kuid raha on terveni meie käes.

Me võiksime karta inimvalitsejast nägija võimu ühinemist pimedade rahva võimuga. Aga meie oleme selle vastu tarvitusele võtnud ettevaatusabinõud: nende kahe võimu vahele on püstitatud müürid vastastikuse terrori kujul. Nõnda jääb rahva pime võim meie toeks. Ja meie, ainult meie jääme tema juhiks, ja loomulikult juhime teda meie sihi suunas. Et pimedade käsi ei vabaneks meie peost, peame me aeg-ajalt temaga lähemasse kontakti astuma, kui mitte isiklikult, siis oma ustavaimate vendade kaudu. Kui me saame tunnustatud võimuks, siis kõneleme rahvaga isiklikult ja koolitame teda poliitilistes küsimustes meile soovitud suunas.

Kuidas kontrollida, mida talle õpetatakse külakoolides? Aga mis ütleb valitsuse saadik või valitseja ise, see ei või teadmatuks jääda tervele riigile. Selle kannab rahva hääl

ruttu laiali. Et mitte enneaegu hävitada inimeste asutusi, me haarasime pihku nende mehhanismi vedrude otsad. Need vedrud olid kindlas, õiges korras. Kuid meie asendasime nad liberaalse anarhistliku omavoliga.

Meie sekkusime õigusemõistmisse, valimiskorda, ajakirjandusse, isikuvabadusse ja peamiselt haridusse ja kasvatusse kui vabaduse nurgakividesse.

Meie narrisime, hullutasime ja tegime liiderlikuks inimeste noorsoo, kasvatades teda teadlikult valeteooriate ja valepõhimõtete kaudu.

Me saavutasime suurepäraseid tulemusi mitte maksvate seaduste muutmisega, vaid nende moonutamisega vastuoluliste tõlgitsuste kaudu. Need tulemused väljenduvad selles, et tõlgitsused on varjutanud seadused ja varjutanud need hiljem täiesti valitsuse silma jaoks, sest nii segast seadusandlust ei suudeta enam mõista ega tunnetada. Siit on pärit südametunnistuse teooria.

Te ütlete, et niipea, kui asja mõttest aru saadakse, rünnatakse meid relvadega. Selle vastu on meil tagavaraks terroristlik manööver, mis paneb vabisema ka kõige vahvamad hinged – need on maa-alused raudteed: selleks ajaks on kõikides pealinnades valmis tunnelid, kus korraldatakse plahvatused, nii et nad kõigi oma organisatsioonide ja riiklike dokumentidega õhku lendavad.

PROTOKOLL Nr. 10.

*Näilisus poliitikas - Alatuse "geniaalsus" - Mida töötab vabamüürlik riigipööre? –
Üldine valimisõigus - Enesemääramine - Vabamüürlaste juhid - Geniaalne juht –
Asutused ja nende funktsioonid - Liberalismi mürk - Konstitutsiooniparteide tülide kool -
Vabariikluse ajastu - Presidendid - Üleminek vabamüürlaste isevalitsusele –
"Ülemaailmse Keisri" väljakuulutamise hetk –
Haigustesse nakatamine ja muud vabamüürlaste võtted.*

Täna alustan varemõeldu kordamisega ja palun meeles pidada, et poliitikas rahuldavad valitsused ja rahvad pinnapealsusega. Kuidas nad võivadki näha asjade sisu, kui nende esindajail pole midagi tähtsat teha kui lõbutseda? Meie poliitikale on väga tähtis just selle peensuse teadmine. Ta on meile abiks üleminekul nende küsimuste selgitamisest, mis käsitlevad võimude jaotust, sõna-, trüki- ja usuvabadust, ühingute seadust, võrdõiguslikkuse seadust, omanduse ja elukoha puutumatumust, küsimustele, mis käsitlevad maksusid (varjatud maksu idee!) ja seaduste järeelmõjusid.

Kõik need küsimused on säärasead, mida ei tohi kunagi avalikult rahva ees arutada. Juhul, kui nende küsimuste puudutamine on möödapääsmatu, ei ole vaja neid küsimusi loetleda vaid ainult proklameerida vältides laskumist üksikasjadesse. Öelda lihtsalt, et meie tunnustame sellise-ja-sellise õiguse põhimõtteid. Vaikimise tähtsus on see, et nimetamata põhimõtte jätab meile vabaduse eraldada märkamatuks üks või teine põhimõtte üldkogumist. Neid loetledes aga paistab, nagu oleksid nad kõik juba lubatud.

Rahvas avaldab poliitilise võimu geeniustele erilist austust ja armastust ja vastab kõigile nende vägivallategudele, et alatu mis alatu, aga kui osav! ... kõveriti küll, aga kuidas mängitud, kui suurepäraselt, kui jultunult!

Me loodame kõik rahvad kaasa tõmmata meie kavandatava uue fundamentaalse hoone püstitamisele. See ongi põhjus, miks meie kõigepealt tahame saavutada ja kindlustada toda otse väsimatut võimu hoogsust ja väge, mis meie tegelaste isikus murrab maha kõik tõkkesid meie teel.

Kui oleme oma riigipöörde sooritanud, siis ütleme rahvastele: "Kõik läks kole halvasti, kõik on välja kurnatud. Meie purustame teie vaeva põhjused - rahvused, piirid, valuuta mitmekesisuse. Muidugi teil on vabadus meid hukka mõista. Kuid kas teie otsus võib olla õiglane, kui ta on kinnitatud enne kui olete proovinud seda, mida teile anname?"

Siis tõstavad nad meid kätele ja kannavad üksmeelselt lootuse ja andumuse vaimustuses. Inimkonna liikmete kõige väiksematelegi üksustele eelnevaid gruppide koosolekuid korraldades ja kokkuleppeid külge harjutades võimuhaaramise vahendina läbi viidud referendum on siis oma töö teinud ja etendab sel puhul oma osa viimast korda - ühiskonna üksmeelses soovis meiega enne meie surmaotsust lähemalt tutvuda. Selleks vaja tuua referendumile kõik, klassi ja tsensuse peale vaatamata, et saavutada enamuse absoluutsust, mida ei saa haritud tsensusega klassidelt.

Harjutades sel viisil kõiki enesemääramise mõttega, me lõhume inimeste perekonna tähtsuse ja tema kasvatusliku väärtuse, me välistame isiksuste eripärade avaldumise. Meie juhitud hulk ei anna neile enam võimalust välja paista ega oma talenti avaldada. Isiksus harjub kuulama ainult meid, kes me temale kuulamise ja tähelepanu eest maksame. Sellega me loome niisuguse pimedada võimu, kes ei suuda liikuda ilma meie agentide juhtimiseta. Rahvas alistub sellele korrale, sest ta teab, et neist juhtidest oleneb teenistus, andamid ja muud hüved.

Valitsemisplaan peab täielikult tulema ühest peast. Teda ei saa kokku liita suures hulgas peades toodetud kildudest. Me võime küll plaani teada, kuid me ei tohi seda arvustada, et mitte rikkuda tema geniaalsust, sidet tema osade vahel, iga tema punkti salajase tähenduse praktilist jõudu. Kui hulgakaupa arutada ja muuta säärast tööd konsensuse ja hääletamisega, siis saab ta oma mõttesse ja teosse süvenematuse saadusena kaasa vaid kõikvõimalike arusaamatuste pitseri. Meil on vaja, et meie plaanid oleksid tugevad ja otstarbekad. Seepärast ei tohi me juhi geniaalset tööd visata purustamiseks massile või piiratud seltskonnale. Need plaanid ei põrmusta juba toimivaid struktuure. Nad muudavad vaid nende ülesehitust, järelikult ka nende toimimist, mis sel viisil suundub meie kavades ette nähtud teele.

Mitmesuguste nimede all on igal riigil oma esindused - ministeeriumid, senat, riiginõukogu, seadusandlik ja täidesaatev kogu. nende omavahelisi mehhaanilisi suhteid, mis teile hästi teada on, pole tarvis seletada. Pöörake ainult tähelepanu sellele, et iga mainitud asutus vastab mingile tähtsale riiklikule funktsioonile. Palun tähele panna, et sõna "tähtis" ma seostan funktsiooni mitte asutusega. Mitte asutused pole tähtsad, vaid funktsioonid.

Asutused jagasid endi vahel valitsemisfunktsioonid - administratiivse, seadusandliku, täidesaateva. Nad hakkasid tegutsema riiklikus organismis nagu elundid inimese kehas. Kui rikume ühe osa riiklikus masinas, riik haigestub nagu inimese keha ja sureb. Kui me juhtisime riigi organismi liberalismimürgi, siis muutus tema terve poliitiline olemus: riigid haigestusid surmahaigusse - vere lagunemisse. Jääb vaid oodata nende agoonia lõppu.

Liberalismist sündisid konstitutsioonilised riigid, mis asendasid inimestele päästva isevalitsuse. Kuid konstitutsioon, nagu teile hästi teada, pole muud kui tülide, lahkhelide, vaidluste, lõhede, viljatu erakondliku sahmimise, erakondade ambitsioonikuse, ühesõnaga - riigi koolitamine, mis riisub riigilt tema eripära. Ja seda mitte halvemini kui ajakirjandus, mis tegi terve rea valitsusi tegevusetuks ja võimetuks, seega asjatuks ja ülearseks. Seepärast valitsused ka mitmel maal langesid. Sai võimalikuks vabariiklik ajastu. Siis me asendasime isevalitseja valitsuse karikatuuriga - presidendiga, kes on võetud massist, meie kreatuuride keskelt, meie orjade hulgast. See oligi miini mõte, mille panime rahvaste alla. Lähemas tulevikus me seame sisse ka presidendi vastutuse. Siis meie juba ei hakka häbenema selle läbiviimist, mille eest vastutab meie isiksusetu nukk. Mis meil asja sellega, et hõrenevad võimutaotlejate read, et tekivad segadused presidendi leidmisega, segadused, mis toovad kaasa lõpliku korralageduse.

Et saavutada niisugust planeeritud tulemust, me püüame korraldada selliste presidentide valimisi, kelle minevikus leidub mingi selgusetu tume lugu, mingi "luukere". Sest siis on nad meie eeskirjade ustavad täitjad ühest küljest paljastuste kartusel ja teisest küljest inimlikust soovist hoida võimuga saavutatud eesõigusi, eelistusi ja auavaldusi, mis on seotud presidendiseisusega.

Parlament hakkab presidenti kaitsma, katma ja valima, kuid meie võtame parlamendilt seaduste esitamise ning muutmise õiguse ja anname selle õiguse vastutavale presidendile, nukule meie käes.

Loomulikult saab siis presidendivõim kõikisugu rünnakute märklauaks. Kuid meie anname talle enesekaitseks õiguse pöörduda rahva otsuse poole, ignoreerides rahva esindajaid, see on, pöörduda niisama pimedade sulase - massi enamuse poole. Hoolimata

sellest me anname presidendile sõjaseisukorra väljakuulutamise õiguse. Selle õiguse põhjenduseks me toome tõdemuse, et president kui terve riigi sõjaväe ülem peab olema õigustatud hoidma sõjaväge oma käsutuses uue vabariikliku konstitutsiooni kaitseks, milleks presidendil kui selle konstitutsiooni vastutaval esindajal peab õigus olema. Endastmõistetavalt on sellistel tingimustel kogu pühaduse võti meie käes ja mitte keegi peale meie ei saa juhtida seadusandlikku võimu.

Uue vabariikliku konstitutsiooni sisseseadmisel me kaotame ka parlamendi arupärimise õiguse valitsuse sammude kohta tuues ettekäändeks riigisaladuse hoidmise. Samuti vähendame me uue konstitutsiooniga miinimumini saadikute arvu, millega vähenevad ka poliitilised kired ja kirk poliitika järele. Kui nad siiski ses miinimumis veel peaksid süttima, siis me lihtsalt hävitame nad, pöördudes üleskutsega rahva enamuse poole.

Presidendist peab olenema parlamendi esimeeste ja abiesimeeste nimetamine. Alaliste parlamentide istungjärgud lühendatakse mõnekuisteks. Presidendil kui täidesaatva võimu ülemal peab olema õigus parlamenti kokku kutsuda ja koju saata omal äranägemisel ja viimasel puhul viivitada uue istungjärgu määramisega. Aga et vastutus nende oluliste seadusevastaste tegude eest ei langeks meie seatud presidendile meie plaanide seisukohalt enneaegselt, me anname ministritele ja teistele presidenti ümbritsevaile kõrgema administratsiooni ametnikele mõtte oma tegutsemises presidendi korraldustest mööda hiilida, millega nad langevad vastutusse presidendi asemel. Selle osa meie soovitame anda täitmiseks senatile, riiginõukogule või ministrite kabinetile, aga mitte üksikule isikule.

President hakkab meie määramise järele selgitama mitmeti tõlgitsetavate kehtivate seaduste mõtet. Ta tühistab seadusi, kui me näeme selle vajadust. Ka on tal õigus ajutisi seadusi ja koguni konstitutsioonilise valitsuse toimimise muutmist ette panna, põhjendades nii ühte kui teist riikliku heaoluga. Selliste vahenditega avaneb meil võimalus vähehaaval, samm-sammult kaotada kõik see, mis olime sunnitud võtma riiklikesse konstitutsioonidesse meie võimuleastumise alguses, et märkamatult üle minna konstitutsioonide kaotamisele, kui tuleb aeg muuta iga valitsus meie isevalitsuseks.

Meie isevalitseja tunnustamine võib kätte jõuda ka enne konstitutsiooni kaotamist, kui segadustest tüdinud ja valitsuste kõikuvusest pahandatud ning meie poolt häälestatud rahvad hüüaksid: "Karistage neid ning andke meile üks ülemaailmne Keiser, kes meid ühendaks ja kaotaks tülide põhjused: piirid, rahvused, usundid, riiklikud kaalutlused; kes annaks meile rahuliku elu, mida meie ei saa oma valitsejailt ega valitsustelt ..."

Te teate ju väga hästi, et rahva säärase üldiste nõudmiste avaldamise puhkemiseks on vaja vahetpidamatult segada kõigis riikides rahva ja valitsuse suhteid, et kõiki väsitada tülide, vaenu, võitluse ja vihaga, isegi martüüriumi, nälja, haiguste nakatamise ning viletsusega, seni kuni rahvad ei näe teist pääseteed kui pöörduda meie rahanduslikule ja lõpuks täielikule võimule.

Kui me aga anname neile vahepeal aega hingamiseks, siis vaevalt et soovitav silmapilk kunagi kätte jõuab.

PROTOKOLL Nr. 11.

*Uue konstitutsiooni kava –
Mõned oletatud pöörde peensused – Inimlambad –
Salajane vabamüürilus ja tema näilised loožid.*

Riiginõukogu esineb valitsuse võimu allakriipsutajana. Tema kui seadusandliku kogu näiline olemus on midagi seaduste ja valitseja päevakäskude redaktsioonikomitee taolist.

Valmiva konstitutsiooni kava oleks järgmine: meie hakkame looma seadust, õigust ja kohut:

- 1. ettepanekute kujul seadusandlikule kogule;**
- 2. presidendi päevakäskude, üldmääruste, senati otsuste, riigikogu ja ministrite määruste kujul;**
- 3. soodsa silmapilgu saabumisel - riigipöörde kujul.**

Olles umbkaudselt kindlaks teinud *modus agendi* ehk siis oma talitusviisi, asume vaatlema selle kombinatsiooni peensusi, millega tuleb viia lõpule riigiaparaadi pööramine eespool mainitud suunas.

Nende kombinatsioonide all ma mõtlen trüki- ja südametunnistuse vabadust, õigust luua ühinguid, valimisprintsipi ja palju muud, mis peab kodanike repertuaarist kaduma või tuleb kohe peale uue konstitutsiooni vastu võtmist põhjalikult muuta. Ainult sel hetkel on meil võimalik ootamatult kuulutada välja kõik soovitud muudatused, kuna hiljem on iga väiksemgi korraldus hädaohtlik ja seda järgmistel põhjustel: kui muudatus viiakse läbi käsukorras ja õiguste kitsendamise mõttes, siis võib ta viia inimesed meeleheitesse, mida põhjustab kartus uute samasuunaliste muudatuste ees. Kui ta aga tehtav muudatus kergendab olukorda, öeldakse, et oleme mõistnud oma eksitust ja see omakorda rikub uue võimu eksimatuse aupaistet; või öeldakse, et astume järeleandmiste teele hirmust sunnitud. Üks ja teine on kahjulik uue konstitutsiooni prestiižile.

Meil on tarvis, et uue konstitutsiooni kuulutamise esimesest hetkest, mil rahvad on sündinud pöördest üllatunud ja viibib veel terrori ja arusaamatuse olukorras, saaks teatavaks, et meie võim on nii suur, puutumatu ja ülilm, et me kodanike arvamust mingil tingimusel ei arvesta, mitte ainult et ei hooli nende soovidest ja arvamustest, vaid oleme ka valmis ja võimelised vääramatü jõuga alla suruma nende tahteavaldusi igal hetkel ja igas paigas, et meie võtsime järsku kõik, mis meil tarvis oli, ja ei hakka kunagi võimu jagama teistega. Siis nad panevad hirmuga silmad kinni ja jäävad ootama, et mis nüüd tuleb.

Inimesed on lambakari, meie oleme nende hundid. Te ju teate, mis juhtub lammastega, kui hundid lauta pääsevad. Nad sulgevad silmad ka seepärast, et me lubame neile tagasi anda kõik võetud vabadused ent seda pärast rahvavaenlaste vaigistamist ja erakondade taltsutamist. Kas maksab vihjata, kui kaua neil oodata tuleb?

Milleks me siis mõtlesime välja ja inspireerisime inimestele terve selle poliitika, andmata neile võimalust näha selle sisekülge? Milleks muuks kui selleks, et kõrvalteil saavutada seda, mida meie laialipillatud tõul on otseselt võimatu kätte saada. See oligi meie salajase vabamüürliku organisatsiooni asutamise põhjus. Ei tunne seda organisatsiooni ega tema sihte, millest pole ammugi aimu inimtõbrastel, isegi need, kes on meie juurde kutsutud ja tõuseltslaste silmapetteks massooni loožide nähtavasse armeesse paigutatud.

Jumal kinkis meile, oma valitud rahvale, laialipillatuse. Ja selles meie arvatavas nõrkuses ilmses kogu meie jõud, mis on toonud meid nüüd maailmavalitsemise lävele. Eelkirjeldatud alust ei jää enam palju lõpuni ehitada.

PROTOKOLL Nr. 12.

*"Vabaduse" vabamüürlik tõlgitsemine - Ajakirjanduse tulevik vabamüürlikus riigis –
Vabamüürlik solidaarsus praeguses ajakirjanduses –
Uue korra eksimatus.*

Meie defineerime sõna "vabadus", mida võib tõlgendada mitmeti, nõnda:

vabadus on õigus teha, mida seadus lubab.

Säärane tõlgitsemine annab kogu vabaduse meie kätte. Seadusi kaotatakse ja luuakse siis ainult meie soovide kohaselt juba ette toodud kava põhjal.

Ajakirjandusega me toimime järgmiselt. Mis osa etendab ajakirjandus praegu? Ta sütitab ägedalt meie vajalikke kirgi või teenib erakondlikku egoismi. Ta on tühi, ülekohtune, valelik ja inimeste enamus üldse ei tea, misjaoks ta olemas on. Me saduldame ta ja tõmbame ohjad pingule. Seda me teeme terve trükitööstusega. Mis mõte on meil vabaneda ajalehtede rünnakust jäädes samas brošüüride ja raamatute märklauaks? Meie pöörame kalli avaliku hääle (kalli tsensuuri vajalikkuse pärast) oma riigi tuluallikaks. Meie koormame teda erilise maksuga ja kautsjoninõudmisega ajalehtede ja trükikodade asutamise puhul. Ka peavad nad andma kindlustunde kõigi kallaletungide suhtes meie valitsuse vastaste ajakirjade poolt. Võimaliku ründe korral me karistame neid rangelt. Kõik need vahendid - tempelmargid, kautsjonid, karistusrahad - toovad riigile määramatu tulu.

Tõsi, erakonnalehed ei tarvitseks rahast hoolida. Kuid meie paneme lehe teistkordse ründe puhul kinni. Keegi ei puuduta karistamatult meie valitsuse eksimatuse aupaistet. Lehtede kinnipanemiseks on ettekääne, et vastav leht tekitab põhjusetult ja alusetult ärevust. Palun tähele panna, et meid ründavate lehtede seas on ka meie oma asutatud häälekandjad, kuid need hakkavad tungima ainuüksi asjade kallale, mida meie ise oleme otsustanud muuta.

Mitte ükski sõnum ei jõua rahvani meie kontrollita. Kontroll on meil juba praegu sellega, et kõik uudised tulevad väheste agentuuride kaudu, kuhu neid koondatakse tervest maailmast. Need agentuurid on täielikult meie asutused ja avaldavad ainult seda, mis meie ette kirjutame.

Kui me juba nüüd oskasime omandada inimeste ajud sedavõrd, et nad pea kõik vaatavad maailma sündmusi läbi meie poolt neile ette seatud värviliste prilliklaaside, kui juba nüüd üheski riigis pole meie jaoks tõkkeid, mis meid keelaks teada saamast seda, mida inimesed oma rumaluses nimetavad riigisaladuseks, mis tuleb veel siis, kui meie ülemaailmse Keisri isikus oleme tunnustatud kui maailmavalitsejad?!

Heitkem pilk ajakirjanduse tulevikule. Igaüks, kes soovib olla kirjastaja, raamatukoguhoidja, trükitööstur, on sunnitud soetama selleks nõutava diplomi, mis eksimuste puhul otsekohe kehtivuse kaotab. Nii saab mõttevahend meie valitsuse kasvatusabinõuks ja see juba ei lase massi eksida edu heategude unelmais. Kes meist ei tea, et need varjutaolised heated on sirged teed meeletuile jampsimistele, millest on sündinud anarhistlikud suhted nii inimeste endi vahel kui valitsusega? Sest edu, või õigemini edu idee, tõi mõtteisse kõikvõimaliku emantsipatsiooni määramata selle piire. Kõik nn. liberaalid on anarhistid, kui mitte teoga, siis mõtteis. Igaüks neist ajab mingit vabadusetonti taga ja langeb protesti pärast puhtasse omavolisse ehk siis anarhiasse.

Asume ajakirjade juurde. Ka neile paneme, nagu tervele trükitööstusele, tempelmaksu lehe pealt kautsjoniks; raamatule alla kolmekümmet poognat topelt. Need

arvame brošüüride liiki, et ühelt poolt vähendada ajakirjade arvu, mis esindavad halvemat liiki trükkimürki, teiselt poolt sunnib see abinõu kirjanikke avaldama nii mahukaid teoseid, et eriti nende kõrge hinna pärast neid üsna vähe loetaks. Selle aga, mida meie ise vaimuelu juhtimiseks meile soovitavas suunas kirjastame, laseme müügile odavalt, nii et ta saavutab suure menu.

Maksud ning karistused teevad kirjanikud meist sõltuvaiks. Kui leidubki meie vastu kirjutajaid, ei leita neile kirjastajaid. Enne trükkimisele asumist peab kirjastaja või trükkija võimudelt luba küsima. Nii saavad meie vastu kavatsatud intriigid meile aegsasti teatavaks ja me purustame nad, jõudes käsitletava teema juba ette ära seletada.

Kirjandus ja ajakirjandus on kaks tähtsat jõudu. Seepärast hakkab meie valitsus ise suurema osa ajakirjade omanikuks. Seega halvatakse eraajakirjade kahjulik mõju ja saavutatakse hiiglamõju inimeste üle. Kui anname loa kümnele lehele, siis ise paneme käima kolmkümmend jne. - selles vaimus. Kuid lugejaskond ei tohi aimatagi, et kõik meie välja antud lehed on vaid väliselt kõige vastuolulisemate sihtidega ja arvamustega, et äratada usaldust ja ligi tõmmata meie mitte midagi aimavaid vaenlasi, kes sel kombel langevad meie lõksu ja tehakse kahjutuks.

Esimesele kohale tulevad ametlikud lehed. Need on alati valvel meie huvide eest. Nende mõju on võrdlemisi väike.

Teisel kohal on poolametlikud lehed, mille ülesanne on ligi tõmmata ükskõikseid ja leigeid lugejaid.

Kolmandale kohale asetame näilise opositsiooni, mis kas või ühes lehes esindab meie otsest vastast. Meie tõelised vastased võtavad selle näilise opositsiooni omaks ja avavad meile omad kaardid.

Meie lehed hõlmavad kõik võimalikud suunitlused: aristokraatse, vabariiklikust, revolutsioonilise, koguni anarhistliku. Muidugi seni kuni kestab konstitutsioon. Nad sarnanevad india jumalakese Višnuga, kellel on sada kätt ja igaüks neist katsub ükskõik millise avaliku arvamuse pulssi. Kui pulss kiireneb, siis need käed juhivad arvamuse meie suunda. Sellest ärritatud isik kaotab aru ja alistub kergesti suggestioonile. Narrid, kes mõtlevad end kordavat oma leeri lehe mõtteid, kordavad tegelikult meie arvamust või seda, mis meile soovitav. Kujutledes, et nad käivad oma erakonna häälekandja jälgedes, nad siiski sammuvad meie tõstetud lipu järele.

Et juhtida selles vaimus oma ajakirjanduslikku kaitseväge, peame seda asja erilise hoolega organiseerima. Meie korraldame trükkiasjanduse peaosakonna nime all kirjanduslikke koosolekuid, kus meie agendid tähelepandamatult annavad märgusõnu ja signaale. Kaaludes ja vaieldes pinnapealselt meie algatuste üle, puudutamata neid oluliselt, astuvad meie häälekandjad tühja tulevahetusse ametlikkude lehtedega ainult selleks, et anda meile põhjust väljenduda üksikasjalisemalt kui oli võimalik esimestes ametlikkudes teadaannetes. Muidugi seda vaid siis, kui see meile kasulik on.

Meie vastu korraldatud ründed etendavad veel selle poolest tähtsat osa, et meie alamad veenduvad täielikus sõnavabaduses, aga meie agentidele annab see põhjust kinnitada, et meie vastu ülesastujad ajavad tühja taga, kuna nad ei leia tõelisi aluseid meie korralduste oluliseks ümberlükkamiseks.

Säärased avalikkusele märkamatud korraldused juhivad avaliku tähelepanu ja usalduse kõige edukamalt meie valitsuse poole. Me hakkame vastavalt oma vajadusele erutama ja rahustama meeli poliitilistes küsimustes, veenma või jalust rabama, avaldades kord tõtt, kord valet, andmeid või ümberlükkamisi, selle järgi, kas neid hästi või halvasti vastu võetakse, ikka hoolega pinda katsudes enne kui peale astume.

Me lööme oma vastased põrmuks, sest neil pole ju eespoolmainitud korralduste tõttu

häälekandjaid, kus nad võiksid oma seisukohti avaldada. Meil ei polegi vaja neid täielikult ümber lükata. Vastulöögid, mida imiteerime oma ajakirjanduse kolmandas järgus, tõrjume vajadusel poolametlikus ajakirjanduses energiliselt tagasi.

Juba praegu kehtib prantsuse ajakirjanduses massoone solidaarsus: kõik lehed on omavahel seotud elukutselisuse saladusega. Vanade aukuuride eeskujul ei anna ükski liige oma teadmiste saladust välja, kui just pole otsustatud seda avaldada. Ükski ajakirjanik ei julge seda teha, sest ta ei pääse kirjandusealale, kui ta minevik pole puhas igasugusest häbistavast haavast, sest need haavad paljastataks otsekohe. Seni kui haavad on vaid väheste teada, meelitab ajakirjaniku aupaiste enamuse arvamuse tema poole – teda jälgitakse vaimustusega.

Meie plaanid puudutavad just eriti perifeeriat. Me peame just seal innustama lootusi ja püüdeid, millega võime alati tormata pealinna peale, esitades neid viimasele perifeeria iseseisvate lootuste ja püüetena. On selge, et nende allikas on ikka seesama - meie oma. Meil on vaja, et mõnikord, seni kuni meie võim pole täiuslik, pealinnad osutuksid allutatuiks provintsirahva, s.o. meie agentide üleskrüvitud enamuse arvamusele.

Meil on vaja, et pealinnadel ei tuleks antud pingelisel hetkel arutada juba sündinud fakti, sest et ta on ammu enne seda omaks võtnud provintsi enamuse arvamuse.

Kui meie jõuame uue korra ajastusse, mis on üleminekuks meie valitsusele, ei või me lubada ajakirjandusele seltskondliku autuse paljastamist. On vaja, et usutaks uue korra üldise rahulduse nii suure olevat, et koguni kuritegevus on kadunud.

Kuritegevuse juhtumid peavad jääma ainult nende ohvrite ja juhuslike tunnistajate teada - mitte enam.

PROTOKOLL Nr. 13.

*Igapäevase leiva tarvidus –
Poliitilised küsimused - Tööstusküsimused - Rahvamajad –
Suured probleemid.*

Igapäevase leiva tarvidus sunnib inimesi vaikima ja olema meie alandlikud teenrid. Nende hulgast hakkavadki meie teenistusse võetud agendid meie käsul arutama ajakirjanduses seda, mida meil pole kohane avaldada ametlikes dokumentides. Sel ajal viime meie tekkinud arutluste lärmi katte all läbi meile soovitavad ümberkorraldused ja kanname nad rahvale ette sündinud faktina. Keegi ei tohi nõuda juba otsustatud asja muutmist, seda enam, et see esitatakse kui vajalik parandus. Ning ajakirjades juhitakse mõtted millelegi muule (meie ise ju õpetasime inimesi ikka uut otsima), mille arutamisele anduvad õhinal need ajutud saatusemäärarjad, kes senini ei ole suutnud mõista, et neil pole mingit taipu asjadest, millest nad targutavad. Poliitilised küsimused pole mõistetavad kellelegi peale sajandite kestel neid loonud juhtivate isikute.

Kõigest sellest te näete, et taotledes massi arvamuse avaldumist me ainult kergendame oma mehhanismi käiku, ja te võite tähele panna, et meie nagu otsiksime heakskiitmist, kuid mitte tegudele, vaid sõnadele, mida lendu lasksime ühe või teise küsimuse puhul. Me ei väsi kunagi kinnitamast, et laseme end juhtida lootusel ja veendumusel teenida üldise hüvangu huve.

Et liiga rahutuid isikuid poliitilistelt küsimustelt kõrvale juhtida, toome esile uued küsimused - tööstusest. Las nad mässavad sel alal! Massid on nõus loobuma tegevusest, nõus puhkama poliitikast, mida tegema meie ise neid õpetasime, kuid tingimusel, et nad leiavad uue tegevuse. Ja meie näitame neile seda, kui sellesama poliitika suunda.

Et nad ise midagi välja ei mõtleks, juhime nende tähelepanu kõrvale lõbustuste, mängude, naljade, kirgede ja rahvamajadega. Me kuulutame ajalehtedes välja kõikvõimalikke kunsti- ja spordivõistlusi. Need huvid viivad inimeste mõtted lõplikult kõrvale küsimustest, kus meil oleks raske nendega võidelda.

Võõrdudes ikka enam iseseisvast mõtlemisest, hakkavad inimesed meiega ühelaadselt kõnelema, sest ainult meie üksi hakkame uusi mõttesuundi esile tooma, loomulikult isikute kaudu, kellega meid ei peeta solidaarseiks.

Vabameelsete utopistide osa mängitakse lõplikult läbi. Seni teevad nad meie heaks tööd. Seepärast me juhime edaspidigi inimeste mõtteid igasugustele fantastilistele teooriatele, mis pidavat uued ja edukad olema. Eks me ole juba pannud edukalt keerlema inimeste ajutud pead edumõtte nimel. Ei olegi inimeste seas mõistust, kes näeks, et selle nime all on igal juhul peidus kõrvalekaldumine tõest, kui pole tegu materiaalsete leiutistega. Sest tõde on üksi, temal pole edu kõrval ruumi. Edu kui vale idee aitab tõtt tumestada, et keegi peale meie Jumala valitud töehoidjate teda ei tunneks. Kui me võimule saame, siis hakkavad meie kõnemehed käsitlema suuri probleeme, mis panid inimkonna lainetama, et lõppude lõpuks tuua ta meie helde valitsuse alla.

Kes võiks siis kahtlustada, et kõik need probleemid on meie poliitilise kava looming kui keegi pole tulnud sellele mõttele tervete sajandite jooksul?

PROTOKOLL Nr. 14.

Tuleviku usund - Tulevane orjapõli - Pornograafia ja trükisõna tulevik.

Kui me võimule saame, pole meile soovitatav teise usundi olemasolu, peale meie oma ainuusu Jumalasse, kellega meie saatus on seotud ja kelle läbi seesama meie saatus on seotud maailma saatusega. Seepärast peame hävitama kõik muud usundid.

Kui meil tuleb selleks kaasata kaasaegsed ateistid, siis üleminekuvormina need ei sega meie vaateid, vaid on hoiatuseks neile põlvedele, kes kuulevad meie jutlusi usundist, mis oma püsiva ja läbimõeldud süsteemiga viis meid kõikide rahvaste alistamisele. Me kriipsutame alla ka oma usundi müstilist tõde, millel põhineb tema kasvatav jõud. Siis me hakkame igal juhul võrdlema oma õnnelikku valitsust möödunud valitsustega. Rahu headus, kuigi põhjustatud mineviku lainetustest, osutub mainitud hüve uueks reljeefiks.

Me kirjeldame siis inimadministratsioonide vigu kõige eredamates värvides. Me külvame säärase vastikustunde nende vastu, et rahvad eelistavad rahu orjapõlves kurikuulsatele vabaduse õigustele, mis neid on vaevanud, kurnanud lõplikult inimese olemuse allikad, mida kasutas möödujate kari, teadmata, mis tegi.

Kasutud valitsuste vahetused, millele me inimesi kihutasime, kui õõnestasime nende riiklike struktuuride aluseid, tüütavad selleks ajaks rahvad sedavõrd, et nad on valmis meie poolt kõik ära kannatama, et ainult mitte riskida uuesti läbi elada varasemaid kannatusi ja hädasid. Eriti kriipsutame alla inimeste valitsuste ajaloolisi vigu, mis sotsiaalse õnne fantastiliste projektide jahil piinasid inimkonda sajandeid arukuse puudumisega kõiges, mis puutub tema tõelisse hüvesse, nägemata, et need projektid rohkem rikkusid kui parandasid üldsuhete olukorda, millel rajaneb inimlik elu ...

Meie põhimõtete ja korralduste jõud osutub kontrastiks lagunenu seltskonna vanale korrale. Meie mõttetargad hakkavad arvustama kõiki inimeste usundite puudusi, kuid keegi ei arvusta mitte kunagi meie usundit tema tõelisest vaatepunktist, sest et keegi peale meie eneste ei tunneta teda põhjalikult. Ja me ei tohi kunagi tema saladust välja anda.

Maadel, mida nimetatakse kultuurseiks, me lõime meeletult ropu ja vastiku kirjanduse. Peale võimuleastumist me edendame tema kestmist veel mõnda aega, et ta seda reljeefsemalt näitaks meie kõrguselt kõlavate kõnede ja plaanide kontrasti ...

Meie targad mehed, kes on kasvatatud inimeste juhtimiseks, hakkavad koostama kõnesid, projekte, märgukirju ja artikleid, mille kaudu me mõjutame inimesi, juhtides neid meie ettemärgitud mõistete ja teadmiste tunnetamisele.

PROTOKOLL Nr. 15.

*Ühepäevane maailmapööre - Surmanuhtlused - Võimu müstika - Tarkade keskvalitsus –
Vabamüürlus kui kõikide salaseltside juht - Kollektivism - Ohvrid –
Vabamüürlaste surmaotsused ja nende täitmine - Seaduste ja võimu prestiiži langus –
Ülemusele alistumine - Korraldused võimu kuritarvituste vastu - Karistuste julmus - Kohtunikud -
Ülemaailmne raha - Vabamüürluse absoluutsus - Tulevane valitseja ja tema jumaldamine –
Keiser kui maailma patriarh.*

Kui me viimaks igal pool üheks ja samaks päevaks ette valmistatud riigipöörete abil ja pärast võimulolevate valitsuste lõplikku kõlbmatuks tunnistamist, milleni võib veel palju aega kuluda, vahest terve sajand, kõikjal lõplikult võimu haaramine, siis me püüame ära hoida kõik vandenõud eneste vastu.

Selleks karistame armutult surmaga igäht, kes meie võimuleastumisel meie vastu relva tõstab. Iga uue salaseltsi asutamist karistatakse samuti surmaga. Olemasolevaid salaseltsi me juba teame - nad teenisid ja teenivad meid. Nüüd me likvideerime nad ja saadame Euroopast minema teistele mandritele. Samuti talitame nende massoonidega, kes liiga palju teavad. Kellele me aga ükskõik mis põhjusel armu anname, selle jätame alalise hirmutundes väljasaatmise ees. Meie anname välja seaduse, mille järgi kõik endised salaseltside liikmed kuuluvad Euroopast kui valitsuse keskusest pagendamisele. Meie valitsuse otsused on lõplikud ja ei kuulu edasikaebamisele.

Ühiskonnas, kus me kasvatasime nii sügavad lahkkelid ja protesti, saab korda luua ainult jõuvahenditega, mis tugevdavad ka võimu. Helge tuleviku nimel toodavatele ohvritele ei maksa tähelepanu pöörata. Iga valitsuse kohus on, kas või ohvritoomisega, taotleda üldhuvide edendamist ja tunnetada, et tema olemasolu ei seisne ainult eesõigustes, vaid ka kohustustes.

Meie valitsuse vankumatuse alus on tema võimsuse aupaiste tagamine. See aupaiste saavutatakse ainuüksi jäiga võimuga, mis kannab endas puutumatus tunnuseid juba oma müstilisest algusest - Jumala tehtud valikust.

Selline oli Vene viimane isevalitsus, meie ainus tõeline vaenlane, kui mitte arvestada paavstlust. Meenutagem vaid, et verest nõretav Itaalia ei puudutanud Sulla juuksekarvagi, kuigi ta oli verevalaja. Sulla oli oma võimsuses tema enese purustatud rahva silmis jumaldatud. Tema tagasitulek Itaaliasse tagas talle puutumatus. Rahvas ei puuduta seda, kes teda hüpnoteerib oma vahvuse ja vaimujõuga.

Kuni meie valitsuse alguseni me loome sellele vastaseid ja suurendame vabamüürlaste loožide arvu kõigis maailmajagudes, kaasame sinna väljapaistvaid tegelasi ja neid, kes seda võiksid olla, sest need loožid on informatsiooni peakeskus ja mõjuv vahend. Me koondame kõik need loožid ühe, üksnes meile tuntud ja kõigile teistele tundmatu juhatuse alla, mis koosneb meie tarkadest. Loožid saavad ka oma esindusfiguuri, kes varjutab mainitud massoonide juhatuse ja kelle anda on nii teave kui tegevusplaanid.

Neisse loožidesse me koondame kõik revolutsioonilised ja vabameelsed rühmitused. Nad koosnevad kõigist seltskonnakihtidest. Kõige salajasemad poliitilised kavatsused antakse meile teada ja satuvad meie käsutusse veel oma tekkimise päeval. Loožide liikmeteks on ka peaaegu kõik rahvusliku ja rahvusvahelise poliitsei agendid, sest nende tegevus on meile asendamatu selles mõttes, et poliitsei võib mitte ainult oma vahenditega toime tulla vastupanijatega, vaid ka varjata meie tegevust, luues ettekäändeid oma sekkumiseks jne.

Salaseltsidesse kipuvad kõige meelsamini aferistid, karjeristid ja üldse kergemeelsed inimesed, kellega pole raske asju ajada ja meie kavatsused masinavärki käima panna. Kui

see maailm sassi läheb, siis on meil neid tarvis, et lõhkuda maailma liiga suurt solidaarsust. Kui aga salaseltsis tekib vandenõu, siis ei astu selle etteotsa keegi muu kui üks meie ustavamatest teenritest.

Loomulik on, et üksnes meie juhime massoonide asju, sest üksnes meie teame, kuhu juhtida. Meie tunneme iga toimingu lõppeesmärki, inimesed aga ei tea mitte midagi, isegi mitte lähemaid tulemusi. Inimesed taotlevad ainult oma auahnuse kohest rahuldumist, mitte märgates isegi seda, et kavatsus ei olegi nende oma, vaid sellele mõttele on nad meie juhitud.

Inimesed astuvad loožidesse uudishimu pärast või lootuses sel teel asuda ühiskondliku piruka kallale või jälle, et saada publiku ees väljendada oma teostamatuid ja alusetuid unistusi: nad janunevad käteplagina mõnu järele, mida me ka neile ohtralt pakume. Selleks lubamegi neile edu, et kasutada nende edevust, mille tõttu inimesed võtavad märkamatuks omaks meie sisendatud mõtted, kartmatus ja kindlas veendumuses, et oma eksimatuses annavad nad edasi ainult oma mõtteid, kuna ei suuda tunnistada võõraid.

Te ei oska ette kujutada, kuidas targemaidki inimesi võib neid meelitades viia ajuvaba naiivsuse ja kui kerge on võtta nende julgust kõige pisema äpardumise puhul, kas või käteplaginat katkestades, ja viia neid läbi eduelamuste orjaliku alistumiseni...

Kuivõrd meie oleme populaarsuse suhtes ükskõiksed, peaasi, et aga oma plaanid eesmärgile viia, siis inimesed on valmis ohverdama iga eesmärgi, kui aga saavutaksid edu ja populaarsust. Nende selline hingeelu kergendab meile märgatavalt nende valitsemist. Neil tiigrinägudel on lamba hinged ja peas liigub tõmbetuul. Kollektivismi sümboolse üksusega me istutasime nad inimisiksuse needmise mõtte ratsule ... Veel ei ole nad taibanud ega taipagi, et see ratsu on looduse ülimald seaduse, mis algusest saadik tunneb ainult isiksuse individuaalsust, avalik eitamine. Kui me suutsime tuua nad säärase mõttetu pimestumiseni, kas ei tõesta see üllatava selgusega, mil määral on inimeste mõistus, võrreldes meie omaga arenematu?! See just peamiselt kindlustabki meie edu.

Kuivõrd ette- ja läbinägelikud olid meie vanad targad, kui nad ütlesid, et tõsise sihi saavutamiseks ei tule valida vahendeid ja hoolida ohvritest, mis tuuakse eesmärgi altarile! Meie ei loetlenud oma vastaste arvu ja ohverdame isegi omasid. Selle eest oleme andnud neile maailmas olukorra, millest nad ei võinud undki näha. Võrdlemisi vähesed ohvrid meie omade hulgast päästsid meid hävingust. Surm on igäihe paratamatu lõpp. Parem lühendada seda lõppu neile, kes meie asja segavad, kui meie omadele või meile endile, kes me seda asja loome.

Me viime massoonide surmaotsused täide nii, et keegi peale vendade ei või meid kahtlustada, isegi surmaotsuse ohvrid mitte; kui vaja surevad nad kõik otsekui loomulikku surma, loomuliku haiguse tõttu. Seda teades ei tohi vennadki tõsta protesti. Selliste abinõudega meie kiskusime vabamüürlusest välja protesti juuredki meie korralduste vastu. Jutlustades inimestele vabameelsust, meie hoiame samal ajal oma rahvast vankumatus sõnakuulmises.

Meie mõjul on inimeste seaduskuulekus vähenenud miinimumini. Seaduste prestiiž on rikutud liberaalsete tõlgitsustega. Tähtsamates poliitilistes ja põhimõttelistes küsimustes otsustavad kohtud meie eeskirjade järgi, näevad olukordi valguses, millesse meie neid seame. Me teeme seda loomulikult variisikute kaudu, kellega meil ei näi midagi ühist olevat, ajalehearvamuse kaudu või muul viisil. Koguni senaatorid ja kõrgem administratsioon käivad pimesi meie nõuannete järgi. Inimeste puhtloomalik mõistus ei ole analüüsi- ega vaatlusvõimeline, veel vähem võivad nad ette näha seda, kuhu võib kalduda teatud küsimuse seadmine.

Selles mõtlemisvõime erinevuses tavainimeste ja meie omade vahel võib selgesti

märgata valitud olendi pitseri erinevust võrreldes inimeste instinktiivse loomaliku mõistusega. Nad vaatavad, kuid ei näe ette ega leiuta; või kui, siis ehk ainult materiaalseid asju. Sellest nähtub, et loodus ise on määranud maailma juhiks ja valitsejaks meid.

Kui jõuab kätte meie avaliku valitsemise aeg ja tuleb näidata selle heategevust, siis me käivitame kogu seadusandluse: meie seadused on lühikesed, selged, üheselt mõistetavad, mingi selgituseta, nii et igäiks suudab neid kindlasti teada. Peajoon, mis neid läbib, on täiuseni viidud alistumine ülemusele. Siis kaovad kuritarvitused täiesti, sest kõik astmed kuni viimseni on vastutavad kõrgema võimu esindaja ees.

Võimu, kui see asub madalamal viimasest astmest, kuritarvitamist aga karistatakse nii rängalt, et igäihel kaob himu seda proovida. Me jälgime administratsiooni iga sammu, sest sellest oleneb riigiaparaadi töö. Korruptsioon administratsioonis toob kaasa üldise korruptsiooni, seega ei saa mitte ükski seaduserikkumine ega kuritegu jääda oma ranguses eeskujuliku karistuseta. Varjamine ja administratsiooni ametnike solidaarne lohakus - kõik niisugused pahed kaovad pärast esimesi karistusi.

Meie võimu auväärus nõuab tema kõrgema prestiiži pärast otstarbekaid, ehk siis lihtsamalt öeldes julmi karistusmeetmeid kõige väiksemagi rikkumise eest. Isikliku kasu saamise pärast, olgugi oma süüle mittevastavalt karistatud ametnik, on nagu sõdur administratiivsel lahinguväljal. Ta on langenud võimu printsiibi ja seaduse heaks, mis ei luba kaldumist ühiskonna teelt isiklikule teele. Ka riigivankri juhtijaile mitte.

Näide: meie kohtunikud peavad teadma, et tahtes hoobelda sügava halastusega, nad rikuvad õigusemõistmise seadust, mis on loodud inimeste hoiatava eeskujuna karistamiseks kuritegude eest, aga mitte kohtunike vaimsete omaduste demonstreerimiseks. Neid omadusi võib näidata eraelus, aga mitte ühiskondlikul pinnal, mis moodustab inimese elu kasvatuse aluse.

Meie kohtu isikkoosseisu kuulujad ei ole tulevikus teenistuses kõrgemas vanuses kui 55 aastat. Esiteks sellepärast, et raugad peavad rohkem kinni harjunud eelarvamustest ja on vähem võimelised kaasa minema uuendustega ja teiseks saavutame kaadri pideva vaheldumisega ametnike parema allumise uutele korraldustele. Kes tahab oma kohal püsida, peab olema distsiplineeritud. Üldreeglina me määrame kohtunikke ainult nende hulgast, kes kindlasti teavad, et nende amet on karistada ja rakendada seadusi, mitte unistada liberalismi mõju suurendamisest riikliku kasvatuse kava arvel, nagu mõned inimesed.

Ümberpaigutamismeetod on kasulik ka veel kaasteenistujate solidaarsuse lõhkumiseks ja seob kõiki riiklike huvidega, millest oleneb nende saatus. Kohtunike järelkasv kasvatatakse üles kuritarvitusi hukkamõistvas vaimus, et mitte rikkuda meie alamate omavahelisi kindlaksmääratud seoseid.

Praegused kohtunikud suhtuvad leebelt kõiksugu kuritegevusse, omamata ettekujutust oma tegelikest kohustustest. Kohtunike praegused ülemused ei hoolitse nende ametisemääramise puhul selle eest, et neisse sisendada kohusetunnet ja asjatundlikkust, mida neilt tuleks nõuda.

Nagu loom laseb oma järeltulijail mängida püütud saagiga, nõnda annavad ka inimesed oma lastele tulusaid ametikohti, jättes selgitamata, mis otstarbeks need kohad on loodud. Sellest siis tulebki, et nende valitsused kukuvad kokku omaenese ladviku tegevuse tulemusel toodetud jõuetusest. Ammutagem nende tegevuse tulemuste näidetest veel ühe õpetuse meie valitsusele.

Meie tõmbame liberalismi tükkis juurtega välja kõigist oma valitsuse strateegilistest valdkondadest, millest oleneb meie ühiskonnakorrale alluvate kasvatamine. Nendele kohtadele saavad ainult need, kes on administratiivse valitsemise jaoks meie endi kasvatatud.

Vastuväitele, et vanade ametnike pensionile saatmine läheb riigile kalliks maksmata:

- 1. vastan, et neile antakse erateenistus kaotatud ameti asemele;**
- 2. ütlen, et meie käes on kogu maailma raha ja järelikult pole meie valitsusel vaja karta kõrget hinda.**

Meie absolutism on igas suhtes järjekindel, seepärast leiab igas määrukses austamist ja vankumatut täitmist meie soovitud arengusuund. Ta ignoreerib iga nurinat, iga rahulolematust, juurib eeskujuliku karistusega välja iga nende avalduse.

Meie kaotame kassatsiooniõiguse, mis jääb ainuüksi meie valitsuse kasutada, sest me ei või lubada rahva seas mõtte tekkimist, nagu oleks meie seatud kohtunike juures võimalik ebaõige otsus.

Kui aga midagi säärast peaks juhtuma, siis me anname otsuse ise, aga kohtunikku karistame nii näitlikult ja eeskujulikult tema ülesande ja kohuse mittetundmise eest, et sellised juhud ei kordu. Ma kordan: et me tunneme iga oma administratsioonilist sammu, mille järele on vaja valvata, et rahvas oleks meiega rahul, sest tal on õigus nõuda healt valitsuselt häid ametnikke. Meie valitsusel on patriarhaalne ilme, meie valitseja on isalik eestkostja. Meie rahvas ja alamad näevad temas isa, kes aitab igas hädas, igal sammul, igas suhtes alamate eneste vahel kui ka valitsejaga.

Siis imbub inimestesse mõte, et kui nad tahavad elada rahu, siis on neil võimatu elada sellise eestkostja ja juhita. Ja inimesed tunnustavad jumaldamisele läheneva hardusega meie valitsejat. Eriti, kui nad veenduvad, et meie ametnikud ei asenda teda tema võim, vaid ainult täidavad pimesi tema ettekirjutusi ja seadusi. Nad on õnnelikud, et oleme korraldanud nende elu nii, nagu korraldavad targad vanemad, kes tahavad kasvatada oma lapsi kohusetundes ja sõnakuulmises. On ju rahvad igavesti titeohtu lapsed, nagu nende valitsusedki meie poliitika saladuste suhtes.

Nagu näete, ma toetun meie despotismi õigusele ja kohusetundele: sundida kohusetäitmisele on valitsuse otsene kohustus. Sest valitsus on oma alamate isa. Temal on tugeva õigus selleks, et kasutada teda inimkonna juhtimiseks looduse määratud korrale - sõnakuulmisele. Kõik maailmas on määratud alistumisele, kui mitte inimeste juures, siis oludes, loomuses, igatahes tugevaima juures. Siis liitugem meiega tolleks tugevaimaks õnnistuse pärast.

Meie oleme kohustatud ohverdama üksikuid isikuid, kui nad osutuvad kehtestatud korra rikkujaiks, sest karistamises teiste hoiatuseks lasub suur kasvatuslik tegur.

Kui meie Keiser paneb oma pühitsetud pähe Euroopa ulatatud krooni, saab ta maailma patriarhiks. Tema toodud vajalikud ohvrid ei võrdu oma otstarbekuselt kunagi ohvrite arvuga, mis on toodud sajandite kestel inimeste valitsuste võistlusele oma suurusehullustuste võidujooksus.

Meie Keiser elab alalises ühenduses rahvaga, esinedes tribüünilt kõnedega, mida rahva suu selsamal tunnil võimendab üle maailma.

PROTOKOLL Nr. 16.

*Ülikoolide kahjutukstegemine –
Kasvatus ja seisus - "Valitseja" võimu reklaam koolides –
Uued teooriad - Vaatluseõpetus.*

Kõigi kollektiivsete jõudude hävitamiseks peale meie oma, me kõrvaldame neid uues suunas ümber kasvatades esimese kollektivismi astme - ülikoolid.

Ülikoolide juhid ja õppejõud valmistatakse oma tööks ette üksikasjalike salajaste programmidega, millest nad karistamatult ei tohi karvavõrdki kõrvale kalduda. Kohtadele määratakse nad erilise ettevaatusega ja täielikus sõltuvuses valitsusest.

Õppekavadest me kõrvaldame riigiõiguse ja kõik, mis kuulub poliitikasse. Neid aineid laseme õpetada mõnekümnele üliõpilasele, kes valitakse selleks pühendatud eriliselt andekate tudengite hulgast. Ülikoolid ei tohi oma seinte vahelt välja lasta kollanokki, kes sepitsevad ühiskonna arenguplaane nagu komöödiaid või tragöödiaid, tegeldes poliitikaküsimustega, millest nende isadelgi taipu ei olnud.

Nagu te inimeste üldise kasvatusena näitel isegi näha võite, toodab halvasti suunatud tutvumine poliitikaküsimustega vaid suure hulga utopiste ja halbu alamaid. Meil on tarvis kasvatusse viia nende samad põhimõtted, mis nii hiilgavalt lõhkusid nende ühiskondliku korra. Kui me võtame võimu, siis me eemaldame õppekavadest kõik segavad õppeained ja teeme noorsoost ülemustele sõnakuulelikud lapsed, kes armastavad valitsejat kui rahu tuge ja lootust.

Klassitsismi, mis sisaldab, nagu vana ajaloo õpetaminegi, enam halbu kui häid eeskujusid, me asendame tulevikuplaanide õpetamisega. Me kustutame inimeste mälestustest kõik eelmiste sajandite faktid, mis pole meile soovitatavad ja jätame alles ainult need, mis kujutavad varasemate valitsuste vigu.

Õppekavade esimesel kohal asetsevad: tegeliku elu õpetus, sundusliku korra ja inimestevaheliste suhete õpetus, halvast egoismist hoidumise ja kurja külvamise näited ja muud säärased kasvatava iseloomuga küsimused. Iga seisus saab endale vastava erikava. Õpetust ei tohi mingil tingimusel üldistada. Säärasel probleemi seadmisel on oma eriline tähtsus. Iga ühiskondlik seisus peab saama oma kutse ja töö piiridele vastava kasvatusena. Juhuslikud geeniused on alati osanud ja suutnud libiseda teise klassi. Seepärast on täiesti mõeldamatu lasta ametlike erandite tõttu teistesse kihtidesse andevaeseid, kes võtaksid endile neisse ridadesse sünnilt ja tegevuselt kuuluvate isikute kohad. Teie teate ise, millega lõppes säärane talitusviis inimestele, kes sellist karjuvat rumalust võimaldasid.

Et valitseja võiks juurduda oma alamate südames ja peades, on vaja tema valitsemise ajal kuulutada kogu rahvale nii tänavail kui koolides tema tähtsust, teavitada tema tegudest ja kõigist tema headest algatustest.

Me lõpetame igasuguse vaba õpetuse andmise. Õpilastele saavad õiguse koguneda oma õppeasutusse koos sugulastega nagu klubisse. Neil pühadeaegsetel koosolemistel peavad õpetajad pealtnäha vabu loenguid inimsuhete küsimustest, eeskujude seadustest, teadvusetuse survetest ja uute teooriate veel avaldamata filosoofiast. Me tõstame need teooriad usudogmadeks nagu üleminekuastme meie usku. Hiljem ma kannan teile nende teooriate alused ette.

Lühidalt: teades sajandite õpetusest, et inimesi juhivad nende elus ideed, et ideed imbuvad inimestesse ainult läbi kasvatusena, mida antakse ühesuguste tulemustega kõigile

vanuseastmetele, muidugi mitmesuguste meetoditega, me neelame ja vöörandame enda kasuks mõtte sõltumatuse viimse sära, mida juba ammu juhime meile vajalikele teemadele ja ideedele. Mõtte ohjeldamise süsteem on juba käimas nn. vaatluseõpetuses, mille ülesanne on muuta inimesed mõtlemisvõimetuiks sõnakuulelikeks loomadeks, kes ootavad selgust, et seda taibata. Prantsusmaal avaldas üks meie paremaid agentidest – Bourgeois - juba näitliku õpetuse kava.

PROTOKOLL Nr. 17.

*Advokatuur - vaimulike mõju - Paavsti õukond - Võitlusabinõud oleva kirikuga –
Kaasaegse ajakirjanduse ülesanded - Politseiorganisatsioon - Vabatahtlik politsei –
Spionaaž "kabala" eeskujul - Võimu kuritarvitused.*

Advokatuur toodab külmi, julmi, vintskeid ja põhimõttelagedaid inimesi, kelle isiksusetud teod asuvad puhtlegaalsel pinnal. Nad on õppinud keerama kõike kaitse kasuks, aga mitte saavutama tulemust sotsiaalseks hüveks. Harilikult ei ütle nad ühestki kaitsmisest ära ja püüavad saavutada õigeksmõistmist maksu mis maksab, haarates kinni igast juriidilisest riukast. Sellega nad demoraliseerivad kohut.

Meie paigutame selle elukutse täidesaatva ametkonna kitsasse raami. Advokaatidele keelatakse, nagu kohtunikelegi, läbikäimine pooltega. Nad saavad oma aktid otse kohtult, uurivad neid ettekannete ja dokumentide põhjal ja kaitsevad kliente kohtulikult ülekuulamisel selgunud andmete alusel. Honorari saavad nad sõltumata oma töö tulemusest. Nad on lihtsalt kaitse ettekandjad õigusemõistmise kasuks, vastukaaluks prokurörile, kes jääb süüdistuse ettekandjaks. See lühendab kohtumõistmise kulgu. Sel kombel teostub uus, erapooletu kaitse, mitte huvi, vaid veendumuse pärast. See kõrvaldab peale muu ka praegu praktiseeritava kolleegide äraostmise ja nende nõusoleku mõista õigus ainult sellele, kes maksab.

Me oleme juba püüdnud diskrediteerida ja nende ülesannet rikkuda inimkonna vaimulikul seisusel, kes oleks meid praegu võinud väga segada. Vaimulike mõju rahvastele langeb iga päevaga. Südametunnistuse vabadus on nüüd kõikjal välja kuulutatud. Järelikult lahutavad meid kristliku usu kokkuvarisemisest ainult aastad. Teiste usunditega me saame veel kergemini hakkama. Kuid sellest on veel vara kõnelda. Me seame klerikaalsuse ja klerikaalid nii kitsastesse raamidesse, et nende mõju muutub endisega võrreldes vastupidiseks.

Kui tuleb aeg hävitada lõplikult paavsti õukond, siis juhib nähtamatu käe sõrm rahvaid selle õue poole. Kui rahvad tormavad sinna, astume meie välja tema kaitsjatena, et ära hoida suuremat verevalamist. Selle suunamuutmisega me tungime tema pessa ja ei tule enne välja, kui oleme terve selle paiga kontrolli alla võtnud. Maailma paavstiks saab Keiser kui rahvusvahelise kiriku patriarh. Kuid seni kuni me planeedi noorsoo uutes üleminekuusundeis ja hiljem meie omas ümber kasvatame, me ei puutu avalikult olemas olevaid kirikuid, vaid võitleme temaga teda kritiseerides ja sellega lõhet süvendades. Üldiselt võttes hakkab meie ajakirjandus norima riigiasjade, usundite ja inimeste võimetuse kallal - seda kõike üldiselt ja pealiskaudselt, et neid igapidi alandada nii nagu ainult meie geniaalne hõim seda mõistab ...

Meie riik on Višnu jumalakese sarnane. Nii nagu tema oma saja käega kõikvõimsust ilmutab, nii paneme ka meie oma paljude niitidega liikuma kõik ühiskondliku aparadi vedrud. Me näeme kõike ilma ametliku politsei abita. Ja politseile oleme me andnud

niisuguse kuju, et ta takistab valitsusi toimuvat nägemast.

Meie tulevikuriigis valvab kohusetunde ja vabatahtliku riigiteenistuse ajendil üks kolmandik alamaid ülejäänud kaht kolmandikku. Siis ei ole inimestel häbi spioneerida ja teisi üles anda vaid lausa kiiduväärt; kuid et seda õigust kurjasti ei tarvitataks. karistatakse valekaebuse eest valjult.

Meie agendid on nii kõrgemast kui ka madalamast seltskonnast, lõbutsevast administratiivsest klassist, kirjastajate ja trükitöösturite hulgast, nad on raamatukaupmehed, poemüüjad, töölised, taksojuhid, majahoidjad jne. Politseid, kellel pole volitusi ega õigust tarvitada jõudu, ainult tunnistab ja annab üles. Politseilt saadud andmete kontrollimine ja karistuste määramine olenevad politseiasjus vastutavast kontrollgrupist. Vangistamine ise kuulub sandarmite korpusele ja munitsipaalpolitseile. Kui keegi jätab kuulnud-nähtud poliitilisest väärtust teatamata, võetakse ta pärast tema süü tõestamist vastutusele kuriteo varjamise eest.

Nagu praegu on meie vennad isiklikul vastutusel kohustatud teatama usutaganejaist või neist, kes talitavad meie seaduste vastaselt, nõnda on ka meie ülemaailmses riigis kõigi alamate kohus pidada silmas, et ei kahjustataks riiklikke huvisid. Selline organisatsioon kisub juurtega välja kõik selle võimu kuritarvitamise mis me ise oma nõuannete ja üliinimlikkuse teooriatega inimeste juures sisse seadsime. Teisiti me ei saanudki inimeste seas korratusi tekitada. Nende vahendite seas on tähtsaim korraloomise aparaat, mis on otse seatud olukorda, kus ta ilmutab oma hävitavat tegevust ja arendab oma halbu kalduvusi - omavoli, võimupiiridest üleastumist, aga peamiselt altkäemaksu võtmist.

PROTOKOLL Nr. 18.

*Kaitsemeetmed - vastuluure - Avalik kaitse on võimu hukatus –
Keisri kaitse - Võimu müstiline prestiiž - Vangistus esimese kahtluse korral.*

Kui meil on vaja tugevdada kaitset, mis on hirmsaim mürk võimu prestiižile, siis me simuleerime korratusi ja laseme hästikoolitatud kõnemeestel rahva hulgas kutsuda esile nurina. Inimesed jooksevad kõnemeeste ümber kokku. See annab meile põhjuse panna toime läbiotsimisi ja korraldada järelevalvet. Kõige paremini aitavad meid selles inimesed ise.

Kuna vandeseltslaste enamik tegutseb asjaarmastusest ja kõnelemisihast, siis ei sega me neid enne kui ilmnevad märgid esimestest tegudest. Seni saadame nende sekka ainult oma vaatlejad. Tuleb silmas pidada, et sagedased vandenõud vähendavad võimu prestiiži kuna võib tekkida kahtlus, et võim ise tunnustab sellega oma võimetust või mis veel halvem - tehtud ülekohtu.

Te teate, et me purustasime valitsejate aupaiste sagedaste atentaatidega oma agentide kaudu, kes olid kui pimedad lambad meie karjas ja keda oli kerge ajada kuritööle mõne vabameelse lausega, kui sellele oli antud pisuke poliitiline värving. Me sundisime avaliku kaitse suurendamisega valitsejaid tunnistama oma võimetust ja hävitasime sellega võimu prestiiži.

Meie valitsejat kaitseb tähelepandamatu varjatud valve. Me ei luba tekkida mõtetki, et tema vastu võiks käimas olla midagi, milleks ta valmis ei ole ja mille eest ta ennast varjama peab. Kui meie lubaksime endale mõelda nii, nagu tegid ja teevad teised rahvad, siis sellega meie kirjutaksime lähemas tulevikus alla oma Keisri või koguni terve tema dünastia surmaotsusele.

Meie valitseja laseb paista, nagu tarvitaks ta oma võimu ainult rahva kasuks ja mitte sugugi enda või oma dünastia huvides. Sellepärast austavad ja kaitsevad teda tema alamad ise. Rahvas jumaldab teda teadmises, et tema võim peab riigis rahu ja korda ja on hüveks igale kodanikule. Keisrit avalikult kaitsta tähendab tunnistada tema võimu nõrkust.

Meie Keiser viibib rahva hulgas alati hulga uudishimulike meeste ja naiste keskel. Nagu juhuslikult satuvad nad alati esimestesse ridadesse ja hoiavad teisi korraarmastuse pärast tagasi andes sellega samas teistele head eeskujuga. Kui rahva hulgas leidub keegi, kes püüab palvekirja üle anda ja tungib läbi ridade, siis peab keegi esimestest ridadest selle palvekirja vastu võtma ja paluja silme ees Keisrile edasi andma, et kõik teaksid, et kiri jõuab valitseja kätte ja järelkult on ka Keisri enda üle kontroll olemas.

Võimu aupaiste nõuab, et rahvas võiks öelda: "Kui Keiser seda teaks!" või "Küll Keiser teada saab!"

Ametliku valve sisseseadmine vähendaks võimu prestiiži müstilisust. Igaüks, kel selleks julgust, loeb oma õiguseks Keisrit puudutada. Mässaja tunnetades oma võimalust, valvab silmapilku võimu ründamiseks. Inimestele me sisendasime avaliku valve kohta vastupidist ja täna võime ka näha, milleni avalik kaitse välja viis.

Meie juures vangistatakse kurjategijaid esimese enam-vähem põhjendatud kahtlustuse puhul: kartusest võimaliku eksituse ees ei või jätta lahti põgenemisvõimalust neile, kes on poliitiliselt kahtlased ja keda me muidu kohtleme armutult.

Kui lihtsate kuritegude sooritamist on võimalik teatud pingutusega kontrolli all hoida, siis isikutele, kes tegelevad küsimustega, millest neil valitsuse kõrval ei või olla

mingit arusaamist, ja kavandavad selle põhjal võimu õõnestamist, ei või olla mingit halastust.

Isegi kõik valitsused ei tunne õiget poliitikat.

PROTOKOLL Nr. 19.

*Palvete ja esitiste sisseandmise õigus –
Mässud –
Kohtumõistmine poliitiliste kuritegude üle.*

Kuigi me ei luba isikute iseseisvat tegelemist poliitikaga, soodustame me seda enam igasuguste palvete ja ettepanekute esitamist valitsusele rahva olukorra parandamiseks. See näitab meile kätte ühiskonna puudusi ja alamate mõttekäike, millele me vastame kas täitmise või asjalike vastuväidetega, mis näitavad rahvale targutaja lühinägelikkust. Mäss pole muud kui mopsi haukumine elevandi peale. Hästiorganiseeritud valitsuse peale, eriti ühiskondlikust, mitte poliitilisest seisukohast, haugub mops nagu elevandi peale tundmata tema jõudu. Tarvitseb ainult õpetlikul kujul mõlema tähendust näidata, kui lõpeb iga haukumine ja koer, niipea kui elevanti näeb, liputab saba.

Et võtta meie vastase kuritöö sooritajalt kangelaseoreool, me asetame ta süüpinki kõrvuti varaste, mõrtsukate ja teiste vastikute ja räpaste kuritöödega.

Siis heidab avalik arvamus oma kujutluses meievastased kuritööd häbi ja põlgusega ühte potti kõigi teiste kuritegudega. Me õpetasime kõigile teistele, et nemad nii ei teeks. Selleks me ülistasime nende ajakirjanduses ja kõnedes ning kaudselt ka targasti koostatud ajalooõpikutes mässajate kangelaslikkust, millega nad end ühiskonna heaks ohverdasid. See reklaam suurendas liberaalide arvu ja seadis tuhanded inimesed meie elava inventari ridadesse.

PROTOKOLL Nr. 20.

*Finantskava - Progressiivne maks - Fondikassa - Protsendipaberid - Raha liiklemise seisak -
Aruandmine - Esinduste kaotamine - Eelarve - Riigilaenu - 1%-ne sari - Tööstuspaberid -
Valitsejad kui ajutised pailapsed - Vabamüürlaste agendid.*

Täna puudutame finantskava, mille jätsin ettekannete lõpuks kui kõige raskema ja otsustavama punkti meie kavas. Eespool ma juba osutasin, et meie võime olla oma tegevuse edus enam kui kindlad, sest peaaegu kogu maailma raha on meie valduses.

Meie isevalitsus hoidub enese alalhoidmise pärast koormamast rahvamassi maksudega, järgides isa ja kaitsja ülesannet. Et aga riiklik organisatsioon on kallid, siis on selleks ikkagi vaja teatud tuluallikaid. Seepärast on vaja erilise hoolega selles asjas välja töötada tasakaalu küsimus.

Meie valitsusel, kus Keisril on seaduslik arusaam kogu riigis oleva varanduse kuuluvusest temale, on võimalus kõiki summasid suunata riiklikuks hüveks. Sellest järeldub, et kõige otstarbekam on kehtestada sissetulekutele progresseeruv tulumaks.

Rikkad peavad teadma, et nad on kohustatud osa oma tulust andma riiklikuks kasutuseks, sest riik kindlustab neile muu varanduse ohutu alalhoiu ja ausa teenimise võimaluse, kuna varanduste kontrolli seadus kõrvaldab röövimise. See sotsiaalne reform peab algama ülevalt, sest tema aeg on käes. Ta on vajalik rahu kindlustamiseks. Vaese maksustamine on mässu seeme ja riigile on kahjulik piskut taga ajades kaotada palju. Sellest olenemata vähendavad kapitalistide maksud rikkuste kasvu erakätes, kuhu me neid seni koondasime vastukaaluks riigivõimule ja riigirahale. Progressiivne maks kapitalilt annab hoopis suuremat tulu kui praegune pearaha, mis on meile praegu veel kasulik rahutuste ning nurina tekitamiseks.

Meie Keisri põhivõim on tugev raha ja tasakaalus eelarve, mille pärast kapitalistid peavad loobuma osast oma tuludest riigiaparaadi ohutu käigu huvides. Riigi vajadusi peavad katma need, kellel see kergem on ja kellel ka midagi anda on. See kord kaotab vaese kadeduse rikka vastu, kelles ta näeb tarvilist riigimajanduse tuge, rahu ja heaolu teostajat. Et haritud maksjad ei nuriseks uute maksude pärast, antakse neile täielikud aruanded peale summade, mis lähevad trooni ja administratsiooniasutuste kuludeks.

Valitsejal ei ole isiklikku vara, kuna kõik riigis kuulub temale ja muidu oleks kõik omavahel vastuolus. Isikliku varanduse fakt hävitaks tema õiguse üldisele omandusele. Keisri sugulased, peale aujärje pärijate, keda samuti riigi kulul ülal peetakse, peavad asuma töötama kas riigiteenistuses või muul alal. Keisri vere eesõigus ei tohi õigust anda riigikassa riisumiseks.

Ostud, rahalised tulud ja pärandused pannakse progressiivse tempelmaksu alla. Sisse andmata jäänud teate puhul raha või muu omanduse edasiandmise kohta tuleb endisel omanikul tasuda progresseeruv maks üleandmise ajast kuni varjamise avalikukstulekuni. Varade üleandmise tõestused peab esitama iga nädal kohalikku registrisse nimede ja elukohtade ülestähendamisega. See nimeline üleandmine algab määratud summast, mis ulatub üle tavakäibe. Viimaseid maksustatakse tempelmaksuga vastavalt ühiku protsendile. Arvutage nüüd välja, mitu korda sääraseid maksud ületavad senised riigitulud!

Riigikassa peab sisaldama reservfondi. Mis üle selle, peab minema käibesse. Nende summadega korraldatakse ühiskondlikku tööd. Riiklikest allikatest lähtuvate tööde algatus seob tööliklassi kindlalt riigi huvide ja valitsejatega.

Peale määratud laialt arvestatud summade ei tohi ükski rahavoog peatuda riigikassas, sest raha on käibes olemise jaoks. Iga rahavoo seisak annab end riigiaparaadis hävitavalt tunda, ta on riigimehhanismile nagu määrdeks. Määrde kuivamine pidurdab masina korralikku käiku. Käiberaha osaline asendamine väärtpaberitega tõi just nimelt säärase seisaku. Selle tagajärgi on juba piisavalt tunda.

Aruandlus korraldatakse nii, et Keiser võib igal ajal saada riigi tulude ja kulude täieliku ülevaate peale jooksva kuu veel koostamata ja eelmise kuu veel ärasaatmata aruande. Ainus isik, kes pole huvitatud riigikassa laostumisest, on tema peremees - Keiser. Kontroll kõrvaldab kahjud ja raiskamised.

Vastuvõttudel ja etiketi nõudel esinemise peale kulutatav Keisri kallis aeg hoitakse kokku vastuvõttude ratsionaalse korraldamisega, et valitsejal oleks aega kontrolliks ja kaalutlusteks. Tema aeg ei kulu siis teda trooni hiilguse ja toreduse pärast ümbritsevate meelitajate, vahelduvate kaitsealuste peale, keda huvitavad ainult oma, mitte riigi asjad.

Majanduskriise me valmistasime mitte millegi muuga kui raha välja tõmbamisega käibest. Hiigelkapitalid jäid seisma, tõmmates raha riikidest, kes olid sunnitud meilt paluma

laenusid. Need laenuvad koormasid riiki laenuprotsentidega ja orjastasid neid. Tööstuse koondamine kapitalistide kätte kurnas välja käsitöölised, seega ka riigi ja halvas riikide igasuguse vastupanu.

Praegune raha emissioon ei vasta sugugi kodaniku vajadustele ega või rahuldada kõiki tööliste nõudmisi. Emissioon peab vastama rahva juurdekasvule, kaasa arvatud lapsed ja nende vajadused sünnist alates. Emissiooni küsimuste revideerimine on oluline tervele maailmale.

Te teate, et kullaaluse vastuvõtmise tunnustamine oli riikide hukatus, sest ta ei võimaldanud rahuldada tegelikku rahavajadust, seda enam, et me kõrvaldasime kulda käibest niipalju kui võimalik.

Meie juures tuleb sisse seada tööjõu väärtuse valuuta, olgu puust või paberist. Me emiteerime raha iga kodaniku normaalse tarviduse järgi, suurendades tema hulka iga vastsündinuga ja vähendades iga surnuga. Arvepidamine on iga maakonna asi. Et ei oleks segadust raha väljaandmises riigi kuludeks, kuulutatakse summad ja väljaandmise tähtajad valitsuse käskkirjaga. Sellega kõrvaldatakse ministeeriumeis ühe asutuse eelistamine teisele.

Eelarve tulud ja kulud peetakse kõrvuti, et nad üksteisest eemal üksteist ei varjaks. Me asetame rahaasutuste ja põhimõtete reformi säärasesse vormi, et see kedagi ei ärritaks. Me juhime tähelepanu reformide vajadusele selle segaduse tagajärjel, milleni inimesed on rahanduse viinud. Me näitame, et esimene korratus on eelarve kasvamine aasta-aastalt, sest alguses venitatakse eelarvet poolaasta lõpuni, siis nõutakse lisa-eelarvet, raisatakse see kolme kuuga, nõutakse uut lisa ja lõpetatakse kõik likvidatsiooni-eelarvega. Kuna järgmise aasta eelarve määratakse vastavalt üldsummale, siis iga-aastane kõrvalekaldumine normist ulatub 50%-ni, nii et aasta eelarve saab valmis kümne aasta pärast. Tänu nendele võtetele ja riikides lubatud lohakuse tõttu jäid riigikassad tühjaks. Sellele järgnev laenude ajajärk noppis jäänused ja viis kõik riigid pankrotti.

Te mõistate hästi, et meie ise ei või harrastada majapidamist, mida soovitame teistele. Iga laen tõestab riiklikku võimetust ja segadust riigiõiguses. Laenuvad ripuvad Damoklese mõõgana valitsejate peade kohal, kes selle asemel et võtta oma alamilt ajutist laenu, lähevad sirutatud käega armu paluma pankureilt. Välislaenu on verekaanid, mida ei saa kuidagi lahutada riigikehast, kui nad just ise ära ei kuku või kui riik neid väevõimuga ära ei heida. Kuid riigid ei kisu neid ära, vaid jätkavad nende juurdeistutamist oma haigele kehale, nii et lõpuks nad hukuvad vabatahtliku verepuuduse kätte.

Tõepoolest, mis muud on siis laen, pealegi välislaen? Laen on valitsuse vekslite väljaandmine protsentuaalse maksukohustusega vastavalt laenukapitalile. Kui laenu võetakse 5%-ga, siis 20 aasta jooksul riik maksab protsendiks summa, mis võrdub algkapitaliga, 40 aastaga kahekordse algkapitali, 60 aastaga kolmekordse algsumma ja võlg on ikka veel tasumata!

Sellest arvestusest on näha, et pearaha maksu juures võtab riik vaestelt viimsed pennid, et anda need edasi välismaa pankuritele kellelt on laenatud raha, selle asemel et neid penne koguda oma vajadusteks ilma protsenti juurde maksmata. Seni kuni laenu olid sisemised, paigutasid riigid raha vaese taskust rikka tasku, kui me aga võtmeisikud ära ostsime, et kanda laenu üle välismaale, siis hakkasid kõik riigi varandused voolama meie pankadesse ja kõik hakkasid meile osamaksu maksma. Kui valitsejate kergemeelsus riigi suhtes, ministrite müüdavus või teiste valitsevate isikute mõistmatus raha asjus tegid nende riigid meie pankade võlglasteks summadega, mida on võimatu tasuda, siis peab mõistma, millist vaeva ja raha see meile maksma läks!

Raha seisakut me ei luba nagu ka riigi võlakirju, peale 1%-se sarja, et protsentide tasumine ei võimaldaks kaanidel tühjaks imeda riigireservi. Võlakirjade väljaandmise õigus

jääb ainult tööstusseltsidele, kellel on kerge võla protsente tasuda oma tegevusest saadavast tulust. Võlakirjade emiteerimisega riik ei teeni, ta vaid laenab katmaks oma kulutusi, sooritamata seejuures tulutoovaid operatsioone.

Tööstusseltside võlakirju ostab ka riik, muutudes sellega senisest kahjukandjast laenuandjaks. See lõpetab raha seisaku, laiskuse ja muidusöömise – kõik selle mis meile oli kasulik sõltumatute riikide ajal, kuid on vastuvõtmatu meie riigikorrale.

Kui puudulik peab olema inimajude loomalik mõtlemine, mis väljendub selles, et nad laenasid meilt raha protsendiga, mõtlemata, et selleks, et seda raha, millele pealegi lisandub protsent, meile maksta tuleb see võtta oma riigi taskust. Mis oleks olnud lihtsam kui laenata see raha otseteed oma kodanikelt ja hoida sellega kokku protsentide maksmiselt? See tõestab meie valitud mõistuse geniaalsust, et oskasime kujundada teiste laenuasja nii, et see paistis neile isegi kasulik.

Meie eelarved, mis me kord esitame, erinevad, selguse ja kindlusega ja näitavad kõigile silmanähtavat kasu meie uuendustest. Nad teevad lõpu kõigile kuritarvitustele, mille abil me ohjeldasime inimesi, mida aga ei või lubada meie endi riigis. Me ehitame oma arvestussüsteemi nii, et ei Keisril ega pisimalgi ametnikul ei ole võimalust muuta vähimagi summa kasutamise otstarvet ega kallutada teda mujale kui sinna, kuhu ta on kord määratud.

Kindla plaanita ei saa valitseda. Käies kindlat teed teadmata oma ressursse, hukuvad kangelased. Valitsejad, keda me kunagi oskasime valitsustööst kõrvale kallutada igasuguste vastuvõttude, etiketi täitmise ja lõbustustega, olid ainult kattevarjuks meie valitsusele. Nende armualuste aruanded, kui nad esindasid valitsejaid, koostasid meie agendid ja rahustasid iga kord lühinägeliku mõistusega küsijaid kokkuhoiu ja uuendustega tulevikus.

Võidi küsida, et kokkuhoiuga millest, kas uutest maksudest? Aga ei küsitud seal, kus loeti meie aruandeid ja projekte... Te teate, kuhu viis neid säärane muretus, millise rahalise korratuseni nad on jõudnud, hoolimata nende rahvaste imestamisväärsest tööarmastusest.

PROTOKOLL Nr. 21.

*Siselaenu - Passiva ja maksud - Konversioonid - Pankrotid - Hoiukassad ja rent –
Fondibörside kaotamine - Tööstuse väärtuste hindamine.*

Oma viimasele ettekandele lisaksin üksikasjaliku seletuse siselaenudest. Välislaenudest ma enam ei kõnele: need toitsid meid rahvuslike rahadega. Meie riigis ei ole välismaalasi ega midagi välismaist.

Me kasutasime administraatorite müüdavust ja valitsejate muretust selleks, et nõuda kahe- ja kolmekordseid ning suuremaid summasid, laenates riikide valitsustele raha, mida neil tegelikult sugugi tarvis ei olnud. Kes võiks meiega seda teha? ... Seepärast piirdun oma seletuses ainult siselaenudega.

Kuulutades säärase laenu otsustamist, lasevad riigid turule oma võlakirjad. Et need oleksid kõigile kättesaadavad, määratakse nende hind sajast tuhandeni. Esimesed tellijad saavad hinnaalandust. Teisel päeval tõstetakse kunstlikult hinda, otsekui oleks võlakirjade järele suur nõudmine.

Mõne päeva pärast oleksid riigikassad nagu rahaga ületäidetud ja seda poleks nagu kuhugi panna (milleks teda siis võtta?). Võlakirjade tellimused ületavad mitmekordselt laenusumma. Vaadake, missugune usaldus on rahval riigi vekslite vastu!

Kui see komet on läbi, ilmneb fakt, et on tekkinud passiva ja õige raske. Protsentide tasumiseks tuleb teha uusi laene, mis suurendavad kapitalivõlga. Kui krediit on läbi, tuleb

uute maksudega katta mitte laenu, vaid ainult protsente. Need maksud on passiva, millega kaetakse passivat.

Edasi tuleb konversioonide aeg, kuid nendega makstakse ainult protsente mitte ei kaeta võlga. Pealegi ei tohi seda teha laenuandjata. Konversioonide kuulutamise puhul pakutakse raha tagasi neile, kes ei soovi oma pabereid vahetada. Kui kõik keelduksid konversioonist ja nõuaksid oma raha tagasi, siis satuksid valitsused ise oma õnge otsa ja ei suudaks selliseid nõudmist täita. Õnneks rahanduse võhikud, valitsuse alamad, eelistavad alati kursi kaotust ja protsentide alandamist uute paberite riskile, võimaldades sellega enam kui üks kord valitsustele nende passivade vähendamist mitme miljoni võrra.

Välisvõlgadega sääraseid tempe teha ei tohi, teades, et meie nõuame tagasi raha. Nõnda tunnistanud pankrott tõestab kõige paremini sideme puudumist valitsuse ja rahva huvide vahel.

Juhin teie pingutatud tähelepanu sellele ja järgmisele: praegu on kõik siselaenud konsolideeritud, et varjata riigi maksujõuetust. Laenud on liidetud üheks ainsaks ühiseks laenuks ja tagasimaksu kohustus on tühistatud sellega, et võlausaldajale jäetakse õigus ainult igavesele jooksvale protsendile, rendile.

Nende igaveste rentidega tahavad nad oma rahandusvigu ja riigikassa mõõna varjata. Rendipaberite tekkimine on üliõpetlik: alguses ei mõeldud laenude koondamisel nende tasumist tühistada. Vastupidi, riik kindlustas nn. konsoolide protsendi ja kapitalimaksu teatud riiklike tuludega ja isegi riigikassa summadega. Kui need aga kulusid välislaenude protsentide maksmiseks, ei jäänud riigil muud üle kui võlausaldajate rahuldamine rentidega. Ka hoiusummade omanikud pidid sellega leppima nii pea kui nende kogusumma teatud piiri ületas.

Niipea kui me asume maailma troonile, kaovad sääraseid võtted riigimajanduses jäljetult. Samuti kõrvaldame fondibörsi. Meie ei või oma raha väärtuse kõikumisega panna kaalule oma võimu austamist. Me kuulutame välja paberite sundhinna, nominaalväärtuse, mis ei tõuse ega lange. Sest tõus viib langusele. Nii algatasime ka riikide väärtpaberite tõusu ja viisime nad siis langusele.

Me asendame börsid võimsate riiklike krediidi asutustega, mille ülesanne on hinnata tööstuse väärtusi vastavalt riiklikele kaalutlustele.

Need asutused suudavad ühel päeval lasta turule 500 miljoni eest tööstuspabereid ja sama palju kokku osta. Nõnda muutuvad kõik tööstusettevõtted meist sõltuvaiks. Võite endale kujutleda, millist võimu me sellega esindame!

PROTOKOLL Nr. 22.

Tuleviku saladus - Mitme sajandi helge tuleviku heaolu alus –
Võimu aupaiste ja tema müstiline kummardamine.*

Seniõeldus püüdsin hoolega kirjeldada kõige sündiva - olnu ja kulgeva saladust, mis lähemas tulevikus tungib ühte jõesängi suurte sündmustega, meie suhtumise saladust inimestesse ja meie finantsoperatsioone. Sel teemal on veel nii mõndagi lisada.

Meie käes on suurim kaasaegne võim - kuld. Kahe päevaga võime teda oma pankadest kätte saada suvalisel hulgal.

Kas on veel vaja tõestada, et meie valitsus on Jumalast ette määratud? Kas me ei tõesta selle rikkusega, et kõik see kuri, mida me sajandeid olime sunnitud tegema, on lõppude lõpuks tõelise hüve kasuks ja üldise heakorra alus?!

Kord pannakse maksma, küll vägivallaga, aga siiski. Me suudame tõestada, et oleme heategijad, kes toovad killustatud inimkonnale tagasi tõelise heaolu ja isikuvabaduse ning lasevad inimestel neid rahu ja väärikalt nautida. Muidugi vaid tingimusel, et täidetakse meie seadusi.

Me selgitame ühtlasi, et vabadus ei põhine omavolil ja hoolimatusel, nagu jõud ja väärikus ei seisne igäihe õiguses kuulutada selliseid hävitavaid põhimõtteid, nagu südametunnistuse vabadust, võrdsust ja muud säärased; et isikuvabadus ei seisne sugugi õiguses ärritada ennast ja teisi metsikute kõnede peale kokku jooksnud inimeste ees.

Tõeline vabadus on sellise isiku puutumatus, kes ausalt ja täpselt täidab kõiki ühiselu reegleid. Isiku väärikus ei seisne minakeskses jampsimises vaid oma kohustuste ja õiguste teadmises.

Erakondade juhtide ja suurte põhimõtete nimel, mis pole muud kui täitumatud unistused, sõnu tegevate kõnemeeste sabas jooksmata valitseb meie kindel võim ja hoiab riigiohjad pingul. Meie võim kindlustab rahu ja korra, mis ongi inimeste õnn. Meie võimu aupaiste surub inimesed enda ette põlvili, et nad aukartuses üles vaadata võiksid.

Tõeline võim ei loobu ühestki õigusest, ka mitte jumalikust. Ja keegi ei tohi tema õigusi karvavõrdki piirata.

* helge – algselt äikese-eelne, ähvardav.

PROTOKOLL Nr. 23.

*Luksuskaupade valmistamise piiramine – Kodukäsitöö - Tööpuudus - Alkoholikeeld –
Vana ühiskonna ots ja ülestõusmine uuel kujul - Jumala valitu.*

Et rahvad õpiksid sõna kuulma, on vaja harjutada neid tagasihoidlikkusele. Selleks piirame luksusesemete valmistamist, et parandada kombeid, mis on rikunud võistlusega toretsemises.

Me aitame järjele kodukäsitöö, õhnestades sellega töösturite erakapitali huve. Seda sellepärast, et suurtöösturid oma kasumi hoolimatul kaitsel sageli kutsuvad esile masside nurinat ja neid, ise seda mõistmata, valitsuse vastu liikuma panevad. Kodukäsitööline ei tunne tööpuudust, see seob ta kehtiva korraga, järelkult võimu kindlusega. On ju valitsusele kõige hädaohtlikum asi tööpuudus. Meie jaoks on monopolide osa läbi niipea kui võim on meie käes. Joomise keelame samuti seadusega ja karistame kui väarikuse vastast kuritegu, mis muudab inimesed loomadeks.

Ma kordan: primaadid alistuvad pimesi ainult tugevale ja sõltumatule käele, milles nad tunnetavad nii mõõka kui ka tuge ühiskondlike hoopide vastu ...

Milleks nad vajavad ingli hinge Keisri isikus? Sest neil on vaja näha temas jõu ja võimu kehastust.

Valitsused hoiavad end vaevaga riigitüüril. Nende seltskond on meie abiga nii demoraliseeritud, et nad on loobunud Jumalast ja et nende keskelt pahatihti anarhia leek tõuseb. Maailmavalitseja, kes need valitsused üle võtab, peab kõigepealt asuma seda võimsat hävitavat leeki kustutama. Ta peab sääraseid seltskonnad tapma ja neid kas või nende oma veres lämmatama, et nad siis uuesti äratada juba korralikult organiseeritud sõjaväena, kes teadlikult võitleb iga nakkusohu vastu, mis võiks ähvardada riigi organismi.

See valitseja on Jumala enese määratud, et murda meeletud mässuvõimud, mida ei juhi mitte inimsus, vaid loomalikkus. Veel pühitsevad need pimedad võimud õiguse ja vabaduse nimel röövides ja vägivallategusid sooritades oma võidupüha. Nii pea kui meie Keiser troonile astub on nende ülesanne täidetud. Siis tuleb tema tee neist puhastada, et sinna ei jääks kõige vähematki oksa ega okast.

Siis võime öelda rahvaile: "Kiitke kõik Jumalat ja kummardage põlvili Jumala äravalitut, kelle näost särab inimkonna saatuse otsus. Jumal ise saatis tema tähe, et ükski peale tema ei võiks vabastada teid kõigist mainitud inimkonna vaenlastest."

PROTOKOLL Nr. 24.

Meie valitsuse kindlustamine - Keisri ettevalmistamine - Otseste pärijate kõrvaldamine – Keiser kolme targaga - Keiser-saatus - Keisri välise kõlbluse laitatus.

Nüüd tahan teile anda kujutluse sellest, kuidas me kindlustame oma Keisri valitsuse üle maailma igaveseks ajaks. Esmajoones kasutame sedasama vahendit, mille abil targad kindlustasid endile õiguse ajada maailma asju, nimelt inimkonna mõtteviisi juhtimist meie määratud suunas.

Mõned tahavad valitsejaid ja nende järeletulijaid ette valmistada, mitte pärimisõiguse, vaid väljapaistvate omaduste järgi. Nad tutvustavad valitud isikuid riigielu ja valitsemiskunsti saladustega, mida keegi teine teada ei tohi. Nii tehakse selleks, et kõigil oleks teada, et ainult need võivad valitseda, kes on tunginud selle kunsti saladustesse.

Meie kava võivad rakendada ainult need, kelle käsutada on sajandite jooksul kogetud vaatlused ja kogemused, kes on täidetud seaduste vaimuga, mida loodus ise on määranud suhete korraldamiseks. Me võime kergesti takistada troonile pääsemast võimukandja otseseid järeletulijaid, kui nad õppeajal ilmutavad kergemeelsust, pehmust või muid omadusi, mis ei näita mitte ainult võimetust, valitseda vaid on ka otseselt kahjulikud võimu säilitamise mõttes. Meie targad annavad valitsusohjad ainult säärasele, kes on kindlasti võimelised kas või julmusega kehastama endas võimu.

Kui valitseja peaks haigestuma tahtenõrkusse või mõnel teisel kombel avaldama valitsemisvõimetust, on ta seaduse põhjal kohustatud valitsusohjad üle andma teovõimelisema isiku kätte. Keisri plaanid olevikuks, eriti aga tulevikuks on isegi tema

lähemal nõuandjail teadmatud. Ainult Keiser ja tema õpetajad - kolm tarka - teavad ette tulevikku.

Ennast ja inimkonda kõikumatu tahtega valitseva Keisri isikus näevad kõik saatust tema tundmatute radadega. Keegi ei aima, mida Keiser taotleb oma korraldustega. Keegi ei julge vastu rääkida ega ennast tundmatule teele ette seada. Loomulikult peab Keisrite vaimne tase vastama kõrgeile sihtidele, mille saavutamiseks nad on kutsutud. Seepärast ei saa ükski Keiser tõusta troonile enne kui meie targad on testinud tema vaimseid võimeid.

Et rahvas oma Keisrit tunneks ja austaks, peab ta end rahvale piisavalt tihti näitama ja esinema kõnedega avalikel üritustel. Ainult nii ühinevad ja kasvavad need kaks jõudu, mida meie senini terrori abil oleme üksteisest lahutanud - kõikenägev valitseja ja pime, ent tugev rahvas.

Senini meil oli seda terrorit tarvis, et lahutatud rahva ja valitseja võimu oma võimu alla võtta.

Meie Keiser ei tohi olla oma kirgede mängukann. Eriti peab ta taltsutama oma lõbuhimu. Kunagi ei tohi loomalikud ihad tema mõistuse üle valitseda. Suguha on vaimsete võimete kõige kurjem vaenlane. Ta pimestab selget pilku ja alandab suurima vaimukangelase lojuseks, kes ei tunne muud olemise otstarvet kui rahuldada tooreid loomalikke ihasid.

Meie seemnest maailmavalitseja peab kõik isiklikud rõõmud oma rahvale ja inimkonnale ohverdama.

Meie maailmavalitseja peab olema täiesti laitmatu.

